BENDROJO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. rugsėjo 24 d.*

„Kalbinis režimas — Pranešimai apie atvirus administratorių ir padėjėjų įdarbinimo konkursus — Antrosios kalbos pasirinkimas iš trijų oficialiųjų kalbų — Bendravimo su konkurso kandidatais kalba — Reglamentas Nr. 1 — Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 1 dalis, 27 straipsnis ir 28 straipsnio f punktas — Nediskriminavimo principas — Proporcingumas“

Bylose T-124/13 ir T-191/13

Italijos Respublika, atstovaujama G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* P. Gentili,

ieškovė byloje T-124/13,

Ispanijos Karalystė, iš pradžių atstovaujama *abogado del Estado* S. Centeno Huerta, vėliau – *abogado del Estado* J. García-Valdecasas Dorrego,

ieškovė byloje T-191/13 ir įstojusi į bylą T-124/13 Italijos Respublikos pusėje šalis,

prieš

Europos Komisiją, byloje T-124/13 atstovaujamą J. Currall, B. Eggers ir G. Gattinara, byloje T-191/13 – J. Currall, J. Baquero Cruz ir B. Eggers,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti, pirma, pranešimą apie viešą konkursą EPSO/AST/125/12 dėl asistentų audito, finansų ir apskaitos bei ekonomikos ir statistikos srityse rezervo sąrašo sudarymo (OL C 394 A, 2012, p. 1), antra, pranešimą apie viešą konkursą EPSO/AST/126/12 dėl asistentų biologijos, gyvosios gamtos ir sveikatos mokslų, chemijos, fizikos ir medžiagotyros, branduolinių tyrimų, civilinės ir mechaninės inžinerijos bei elektros ir elektronikos inžinerijos srityse rezervo sąrašo sudarymo (OL C 394 A, 2012, p. 11) ir, trečia, pranešimą apie viešą konkursą EPSO/AD/248/13 dėl administratorių (AD 6) pastatų saugumo ir statybos metodų inžinerijos srityse rezervo sąrašo sudarymo (OL C 29 A, 2013, p. 1) (byla T-124/13) ir dėl prašymo panaikinti pranešimą apie viešą konkursą EPSO/AD/248/13 (byla T-191/13)

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas D. Gratsias (pranešėjas), teisėjai M. Kancheva ir C. Wetter,

posėdžio sekretoriai: J. Palacio-González, vyriausiasis administratorius, ir S. Bukšek Tomac, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. vasario 26 d. ir kovo 4 d. posėdžiams,

* Proceso kalbos: italų ir ispanų.

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 Europos personalo atrankos tarnyba (EPSO) yra tarpinstitucinis organas, įsteigtas 2002 m. liepos 25 d. Europos Parlamento, Tarybos, Komisijos, Teisingumo Teismo, Audito Rūmų, Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto, Regionų komiteto ir Europos ombudsmeno sprendimu 2002/620/EB, įsteigiančiu Europos Bendrijų personalo atrankos biurą (OL L 197, p. 53; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 4 t., p. 46). Pagal Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) redakcijos, galiojusios iki 2004 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 723/2004, iš dalies keičiančio Pareigūnų tarnybos nuostatus (OL L 124, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 2 t., p. 130), įsigaliojimo, 2 straipsnio trečią pastraipą šį sprendimą pasirašiusios institucijos jo 2 straipsnio 1 dalimi pavedė EPSO vykdyti atranką, kurios vykdymo įgaliojimai pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 30 straipsnio pirmą pastraipą ir pagal jų III priedą suteikti šį sprendimą pasirašiusių institucijų paskyrimo tarnyboms. To paties sprendimo 4 straipsnyje numatyta, kad nors pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 91a straipsnį prašymai ir skundai, susiję su EPSO suteiktų teisių vykdymu, pateikiami EPSO, visi skundai šiais klausimais pateikiami Europos Komisijai.

2 2012 m. rugsėjo 7 d. *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* (OL C 270 A, p. 1) EPSO paskelbė Viešų konkursų vadovą (toliau – vadovas). Vadovo 3 skirsnyje „Bendravimas“ numatyta:

„Siekiant užtikrinti, kad kandidatams būtų aiškūs ir suprantami bendro pobūdžio tekstai ir jiems siunčiami pranešimai, o EPSO – iš jų gaunama informacija, kvietimai dalyvauti įvairiuose testuose ir egzaminuose, taip pat visa EPSO ir kandidatų korespondencija rengiami tik anglų, prancūzų arba vokiečių kalbomis.“

3 2012 m. gruodžio 20 d. *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* EPSO paskelbė pranešimą apie viešą konkursą EPSO/AST/125/12 dėl asistentų audito, finansų ir apskaitos bei ekonomikos ir statistikos srityse rezervo sąrašo sudarymo (OL C 394 A, p. 1) ir pranešimą apie viešą konkursą EPSO/AST/126/12 dėl asistentų biologijos, gyvosios gamtos ir sveikatos mokslų, chemijos, fizikos ir medžiagotyros, branduolinių tyrimų, civilinės ir mechaninės inžinerijos bei elektros ir elektronikos inžinerijos srityse rezervo sąrašo sudarymo (OL C 394 A, p. 11). 2013 m. sausio 31 d. *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* ji paskelbė pranešimą apie viešą konkursą EPSO/AD/248/13 dėl administratorių (AD 6) pastatų saugumo ir statybos metodų inžinerijos srityse rezervo sąrašo sudarymo (OL C 29 A, p. 1). Šių pranešimų apie konkursus (toliau visi kartu – ginčijami pranešimai) panaikinimo prašoma nagrinėjamu ieškiniu.

4 Kiekvieno pranešimo įvadinėje dalyje nurodyta, kad vadovas yra „sudedamoji [šio pranešimo] dalis“.

5 Ginčijamais pranešimais paskelbtų konkursų dalyvavimo konkurse reikalavimuose nurodyta, kad reikia labai gerai mokėti vieną iš oficialiųjų Europos Sąjungos kalbų (kurių tuo metu buvo 23), kuri vadinama „1-oji kalba“, ir pakankamai gerai mokėti antrąją kalbą, vadinamą „2-oji kalba“, kurią kiekvienas kandidatas pasirenka iš anglų, prancūzų arba vokiečių kalbų; kartu patikslinta, kad 2-oji kalba būtinai turi skirtis nuo to paties kandidato pasirinktos 1-osios kalbos (ginčijamų pranešimų III dalies 2.3 punktas).

6 Kiekviename iš ginčijamų pranešimų toje pačioje vietoje pateiktas paaiškinimas dėl 2-osios kalbos pasirinkimo apribojimo tik trimis nurodytomis kalbomis. Šiuo klausimu pranešime apie viešą konkursą EPSO/AD/248/13 nurodyta:

„Remiantis [2012 m. lapkričio 27 d. Sprendimu *Italija / Komisija* (C-566/10 P, Rink., EU:C:2012:752)], ES institucijos privalo motyvuoti šio konkurso 2-osios kalbos pasirinkimo apribojimą nedideliu oficialiųjų ES kalbų skaičiumi.

Todėl kandidatams pranešama, kad šio konkurso 2-osios kalbos pasirinkimo galimybės nustatytos vadovaujantis tarnybos interesais, t. y. atsižvelgiant į tai, kad įdarbinti nauji darbuotojai privalo sugebėti dirbti iš karto ir veiksmingai bendrauti kasdienėje veikloje. Kitaip būtų smarkiai pakenkta institucijų veikimui.

Remiantis ES institucijose nusistovėjusia kalbų naudojimo vidaus komunikacijai praktika ir taip pat atsižvelgiant į tarnybų poreikius, susijusius su išorės komunikacija ir dokumentų tvarkymu, dažniausiai tebenaudojamos anglų, prancūzų ir vokiečių kalbos. Be to, anglų, prancūzų ir vokiečių kalbas, kaip 2-ąją kalbą, dažniausiai pasirenka konkursų, kuriuose galima [2-ąją] kalbą pasirinkti, kandidatai. Tai atitinka dabartinius mokomuosius ir profesinius standartus, pagal kuriuos kandidatai į darbo vietas Europos Sąjungos institucijose turėtų mokėti bent vieną iš šių kalbų. Taigi, tarnybos interesus atsveriant kandidatų poreikiais ir gebėjimais, kartu atsižvelgiant į konkrečią šio konkurso sritį, testus rengti šiomis kalbomis yra teisėta siekiant užtikrinti, kad visi kandidatai bent vieną iš šių trijų kalbų mokėtų pakankamai gerai, kad galėtų ją naudoti darbe, nesvarbu, kokia būtų jų 1-oji oficialioji kalba. Be to, kad visiems kandidatams būtų taikomos vienodos sąlygos, kiekvienas kandidatas, įskaitant tuos, kurių 1-oji oficialioji kalba yra viena iš šių trijų kalbų, privalo per testą naudoti 2-ąją kalbą, pasirinktą iš šių trijų kalbų. Tokiu būdu institucijos, vertindamos specialiuosius gebėjimus, gali įvertinti kandidatų gebėjimą iškart dirbti aplinkoje, kuri labai panaši į aplinką, kurioje jie dirbtų po įdarbinimo. Kandidatams paliekama galimybė vėliau mokytis kalbų, kad įgytų Tarnybos nuostatų 45 straipsnio 2 dalyje nurodytą gebėjimą dirbti naudojant 3-iąją kalbą.“

Kituose dviejuose ginčijamuose pranešimuose pateikiami iš esmės tokie patys paaiškinimai, kurių formuluotės įvairiose kalbinėse versijose šiek tiek skiriasi.

7 Pranešimuose apie konkursus EPSO/AST/125/12 ir EPSO/AD/248/13 numatyta surengti „atrankos testus“, atliekamus kompiuteriu (abiejų pranešimų IV dalis). Pranešime apie konkursą EPSO/AD/248/13 nurodyta, kad šie testai bus rengiami tik jeigu į kiekvieną sritį užsiregistravusių kandidatų bus daugiau kaip 1 000.

8 Pranešimuose apie konkursus EPSO/AST/126/12 ir EPSO/AD/248/13 viena dalis (pirmojo pranešimo IV dalis ir antrojo pranešimo V dalis) pavadinta „Atranka į konkursą ir pagal kvalifikaciją“. Joje numatyta, kad „pirmiausia“ tikrinama, ar kandidatų paraiškose pateikti duomenys atitinka bendruosius, specialiuosius ir kvalifikacijos reikalavimus. Šiuo klausimu pažymėta, kad siekiant nustatyti, ar įtraukti kandidatą į visus dalyvavimo konkurse reikalavimus atitinkančiųjų sąrašą, tikrinami jo atsakymai į klausimus, susijusius su bendraisiais ir specialiaisiais reikalavimais. Tada vertinimo komisija, atsižvelgdama į šiame pranešime apie konkursą apibūdintą pareigų pobūdį ir atrankos kriterijus, iš dalyvavimo konkurse reikalavimus atitinkančių kandidatų atrenka turinčiuosius tinkamiausią kvalifikaciją (pvz., pagal diplomus ir profesinę patirtį).

9 Ši atranka vykdoma remiantis tik paraiškos laukelyje „Gabumai“ kandidato pateiktais atsakymais. Šie kandidatų, surinkusių minimalų balų skaičių ir gavusių geriausius įvertinimus vėlesniame konkurso etape, atsakymai prireikus tikrinami vėliau, remiantis kandidatų pateiktais patvirtinamaisiais dokumentais. Atranka vyksta dviem etapais. Pirmuoju atrankos vertinant kvalifikaciją etapu remiamasi tik paraiškos laukelyje „Gabumai“ kandidato pateiktais atsakymais ir kiekvieno iš šių klausimų koeficientu. Prieš vertindama paraiškas, kiekvienam ginčijamų pranešimų priedų 4 punkte nurodytam atrankos kriterijui vertinimo komisija suteikia koeficientą nuo 1 iki 3, priklausomai nuo jam teikiamos

svarbos. Į antrąjį atrankos etapą patenka kandidatai, kurių elektroninės paraiškos pirmuoju etapu įvertintos didžiausiu balų skaičiumi. Antruoju atrankos etapu vertinamų kiekvienos srities paraiškų skaičius būna apytiksliai 9 kartus didesnis už atitinkamame pranešime apie konkursą nurodytą laimėjusių asmenų skaičių. Vertinimo komisija tikrina kandidatų atsakymus ir kiekvieną atsakymą įvertina balais nuo 0 iki 4 . Bendra suma gaunama sudėjus balus, padaugintus iš kiekvieno klausimo koeficiento. Atsižvelgdama į bendras balų sumas, vertinimo komisija sudaro kandidatų sąrašą.

10 Galutinis ginčijamais pranešimais paskelbtų konkursų atrankos etapas pranešimų apie konkursą EPSO/AST/125/12 ir EPSO/AD/248/13 atveju yra „vertinimo centras“ (žr. atitinkamai šių dviejų pranešimų apie konkursą V ir VI dalis), o pranešimo apie konkursą EPSO/AST/126/12 atveju – „Viešas konkursas“ (žr. šio pranešimo V dalį). Į vertinimo centrą pakviestų kiekvienos srities kandidatų skaičius neviršija laimėjusių asmenų skaičiaus, padauginto 3 kartus.

11 Pranešimai apie konkursus EPSO/AST/126/12 ir EPSO/AD/248/13 turi priedų, kurių kiekvienas skirtas šiuose dviejuose pranešimuose nurodytoms sritims. Kiekvieno priedo 4 punkte išvardyti atrankos kriterijai, į kuriuos atsižvelgia vertinimo komisija nustatydama paraiškos laukelyje „Gabumai“ kandidato pateiktų atsakymų svarbos koeficientą (žr. šio sprendimo 9 punktą).

Procesas ir šalių reikalavimai

12 Italijos Respublika pareiškė ieškinį byloje T-124/13; jį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2013 m. kovo 4 d.

13 2013 m. liepos 4 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai Ispanijos Karalystė pateikė dokumentą, kuriame prašė leisti įstoti į bylą palaikyti Italijos Respublikos reikalavimų. 2013 m. rugsėjo 11 d. nutartimi Bendrojo Teismo trečiosios kolegijos pirmininkas patenkino šį prašymą įstoti į bylą. 2013 m. lapkričio 22 d. Ispanijos Karalystė pateikė savo įstojimo į bylą paaiškinimą.

14 Byloje T-124/13 Italijos Respublika Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamus pranešimus,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

15 Ispanijos Karalystė palaiko Italijos Respublikos reikalavimus panaikinti ginčijamus pranešimus; be to, ji prašo priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas, susijusias su jos įstojimu į bylą.

16 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

17 Ispanijos Karalystė pareiškė ieškinį byloje T-191/13; jį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2013 m. balandžio 5 d.

18 Ispanijos Karalystė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti pranešimą apie konkursą EPSO/AD/248/13,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

19 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

20 Pakeitus Bendrojo Teismo kolegijų sudėtį, teisėjas pranešėjas buvo paskirtas į aštuntąją kolegiją, todėl šios bylos buvo paskirtos šiai kolegijai.

21 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu Bendrasis Teismas (aštuntoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį šiose bylose ir, imdamasis proceso organizavimo priemonių pagal 1991 m. gegužės 2 d. Bendrojo Teismo procedūros reglamento 64 straipsnį, paprašė šalių byloje T-191/13 raštu atsakyti į tam tikrus klausimus. Šalys šį prašymą įvykdė per nustatytą terminą.

22 2015 m. vasario 26 d. byloje T-191/13 ir 2015 m. kovo 4 d. byloje T-124/13 surengtuose teismo posėdžiuose buvo išklausytos šalių kalbos ir atsakymai į Bendrojo Teismo žodžiu pateiktus klausimus.

23 Per teismo posėdį byloje T-191/13 Bendrasis Teismas Ispanijos Karalystei nurodė terminą pateikti raštu pastabas dėl galimybės sujungti šias bylas, kad būtų bendrai priimtas sprendimas. 2015 m. kovo 3 d., Ispanijos Karalystei pateikus šias pastabas, žodinė proceso dalis buvo baigta.

Dėl teisės

24 Atsakydamos į Bendrojo Teismo per teismo posėdžius pateiktą klausimą žodžiu, o Ispanijos Respublika – raštu pateiktą klausimą (žr. šio sprendimo 23 punktą), šalys nurodė neturinčios prieštaravimų šiuo klausimu, todėl Bendrasis Teismas nusprendė sujungti šias bylas, kad būtų bendrai priimtas sprendimas, kuriuo užbaigiamas procesas, kaip numatyta Procedūros reglamento 68 straipsnyje.

25 Grįsdama ieškinį byloje T-124/13 Italijos Respublika nurodo septynis pagrindus: pirma, SESV 263, 264 ir 266 straipsnių pažeidimą; antra, SESV 342 straipsnio ir iš dalies pakeisto 1958 m. balandžio 15 d. Tarybos reglamento Nr. 1, nustatančio kalbas, kurios turi būti vartojamos Europos ekonominėje bendrijoje (OL 17, 1958 , p. 385; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 1 t., p. 3), 1 ir 6 straipsnio pažeidimą; trečia, ESS 6 straipsnio 3 dalies, SESV 18 straipsnio, Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos, paskelbtos Nicoje 2000 m. gruodžio 7 d. (OL C 364, p. 1), 22 straipsnio, Reglamento Nr. 1 1 ir 6 straipsnių, Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 1 ir 6 dalių, 27 straipsnio antros pastraipos ir 28 straipsnio f punkto ir Pareigūnų tarnybos nuostatų III priedo 1 straipsnio 2 ir 3 dalių pažeidimą; ketvirta, ESS 6 straipsnio 3 dalies ir teisėtų lūkesčių apsaugos principo pažeidimą; penkta, piktnaudžiavimą įgaliojimais, taip pat esminių reikalavimų dėl pranešimo apie konkursą pobūdžio ir tikslo (būtent Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 1 ir 6 dalys, 27 straipsnio 2 dalis, 28 straipsnio f punktas, 34 straipsnio 3 dalis ir 45 straipsnio 1 dalis) nesilaikymą ir proporcingumo principo pažeidimą; šešta, SESV 18 straipsnio ir 24 straipsnio ketvirtos pastraipos, Pagrindinių teisių chartijos 22 straipsnio, Reglamento Nr. 1 2 straipsnio ir Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 1 ir 6 dalių pažeidimą; ir, septinta, SESV 296 straipsnio antros pastraipos, Reglamento Nr. 1 1 ir 6 straipsnių, Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 1 ir 6 dalių ir 28 straipsnio f punkto, jų III priedo 1 straipsnio 1 dalies f punkto ir proporcingumo principo pažeidimą ir „faktinių aplinkybių iškraipymą“.

26 Palaikydama Italijos Respublikos reikalavimus byloje T-124/13 Ispanijos Karalystė nurodo, kad ginčijami pranešimai turi būti panaikinti dėl Pagrindinių teisių chartijos 22 straipsnio, SESV 342 straipsnio, Reglamento Nr. 1 1 ir 6 straipsnių, Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d ir 27 straipsnių ir teismų praktikos, įtvirtintos 2012 m. lapkričio 27 d. Sprendime *Italija / Komisija* (C-566/10 P, Rink., EU:C:2012:752), pažeidimo. Ji priduria, kad ginčijami pranešimai yra

diskriminaciniai dėl to, kad pirmenybė teikiama anglų, prancūzų arba vokiečių kalboms; jie pažeidžia Pareigūnų tarnybos nuostatų 27 straipsnį, nes juose numatyta atrankos sistema neužtikrina geriausių kandidatų įdarbinimo, ir jie pažeidžia proporcingumo principą, nes nėra geriausias būdas nurodytam tikslui pasiekti.

27 Byloje T-191/13 Ispanijos Karalystė iš esmės nurodo tris pagrindus: pirma, Reglamento Nr. 1 pažeidimą, antra, Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio, taip pat nediskriminavimo ir proporcingumo principų pažeidimą ir, trečia, Pareigūnų tarnybos nuostatų 27 straipsnio pažeidimą.

28 Konstatuotina, kad minėtais pagrindais Italijos Respublika ir Ispanijos Karalystė ginčija du skirtingus ginčijamų pranešimų aspektus, tai yra, pirma, galimybę kaip kandidatų ir EPSO bendravimo kalbą pasirinkti tik anglų, prancūzų arba vokiečių kalbą ir, antra, šiais pranešimais paskelbtų konkursų kandidatų galimybę kaip antrąją kalbą pasirinkti tik vieną iš minėtų trijų kalbų. Be to, byloje T-191/13 Ispanijos Karalystė ginčija trečią pranešimo apie konkursą EPSO/AD/248/13 aspektą, būtent – antrosios kalbos, kurią kiekvienas šiuo pranešimu paskelbto konkurso kandidatas pasirenka iš anglų, prancūzų ir vokiečių kalbų, vartojimą kai kuriuose šio konkurso paskutinio etapo egzaminuose („vertinimo centras“; žr. šio sprendimo 10 punktą).

29 Atsižvelgiant į Italijos Respublikos ir Ispanijos Karalystės nurodytus pagrindus, paeiliui reikia išnagrinėti dviejų jų ginčijamų pranešimų aspektų teisėtumą (žr. šio sprendimo 28 punktą). Atlikus šį nagrinėjimą, prireikus bus nagrinėjamas pranešimo apie konkursą EPSO/AD/248/13 trečiojo aspekto, kurį ginčija Ispanijos Karalystė, teisėtumas (žr. šio sprendimo 28 punktą).

30 Vis dėlto, prieš pradedant šią analizę, pirmiausia reikia išnagrinėti pirmojo Ispanijos Karalystės byloje T-191/13 nurodyto pagrindo, iš esmės susijusio su Reglamento Nr. 1 pažeidimu, priimtinumą, nes jį ginčija Komisija.

Dėl pirmojo pagrindo byloje T-191/13 priimtinumo

31 Ieškinyje byloje T-191/13 Ispanijos Karalystė nurodo, kad prašo panaikinti pranešimą apie konkursą EPSO/AD/248/13 remdamasi, be kita ko, Reglamento Nr. 1 1 ir 6 straipsniais, ir priduria mananti, kad nagrinėjamu pranešimu nepaisoma šiuo reglamentu nustatyto kalbinio režimo.

32 Tačiau Komisija iš esmės teigia, kad pagrindą dėl Reglamento Nr. 1 pažeidimo Ispanijos Karalystė pamini tik „tarp kitko“ ir jo pakankamai neišplėtoja. Jos nuomone, toks argumentas neatitinka 1991 m. gegužės 2 d. Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto ir jo taikymo praktikos reikalavimų.

33 Šiuo klausimu primintina, kad pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnio pirmą pastraipą ir pagal 1991 m. gegužės 2 d. Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą ieškinyje turi būti nurodytas ginčo dalykas ir pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Neatsižvelgiant į kokius nors su terminija susijusius klausimus, jie turi būti pateikiami pakankamai aiškiai ir tiksliai, kad atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Bendrasis Teismas – vykdyti teisminę kontrolę. Siekiant užtikrinti teisinį saugumą ir gerą teisingumo vykdymą, kad ieškinys būtų priimtinas, reikia, kad svarbiausios faktinės ir teisinės aplinkybės, kuriomis jis pagrįstas, bent glaustai, tačiau nuosekliai ir suprantamai būtų išdėstytos pačiame ieškinio tekste. Konkrečiau tariant, nors tenka pripažinti, kad ieškinio pagrindų išdėstymas nesusijęs su terminija ir Procedūros reglamente išvardytais reikalavimais, ir gali pakakti išdėstyti šių pagrindų esmę, o ne teisiškai juos kvalifikuoti, šie pagrindai turi būti pakankamai aiškiai išdėstyti pačiame ieškinyje. Vien abstraktus pagrindų paminėjimas ieškinyje neatitinka Teisingumo Teismo statuto ir Procedūros reglamento reikalavimų, o juose vartojama formuluotė „pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka“ reiškia, kad ieškinyje turi būti aiškiai nurodyta, ką apima pagrindas, kuriuo grindžiamas ieškinys (žr. 1993 m. balandžio 28 d. Nutarties *De Hoe / Komisija*, T-85/92, Rink., EU:T:1993:39, 20, 21 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką).

34 Iš šios teismo praktikos matyti, kad, išskyrus viešosios tvarkos išlyga grindžiamus pagrindus, kuriuos Sąjungos teismas prireikus turi iškelti savo iniciatyva, ieškovas turi ieškinyje išdėstyti pagrindus, kuriais jį grindžia. Tam nepakanka abstraktaus pagrindo antraštės nurodymo. Reikia dar išdėstyti, kas sudaro nurodytą pagrindą, kitaip tariant, paaiškinti jo ryšį su ieškinio reikalavimais ir, jei jis būtų pripažintas pagrįstu, kodėl remdamasis juo teismas turėtų tenkinti šiuos reikalavimus.

35 Vis dėlto pagal teismo praktiką, taip pat nusistovėjusią, nors nagrinėdamas ginčą, kurio dalyką nustato šalys, Sąjungos teismas sprendimą turi priimti tik dėl šalių pateikto prašymo, jis negali apsiriboti tik jų nurodytais argumentais jų reikalavimams pagrįsti, antraip kartais būtų priverstas grįsti savo sprendimą klaidingais teisiniais vertinimais (žr. 2009 m. spalio 5 d. Sprendimo *Komisija / Roodhuijzen*, T-58/08 P, Rink., EU:T:2009:385, 35 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Konkrečiai kalbant, spręsdamas tokį ginčą, kuris tarp šalių kilo dėl Sąjungos teisės nuostatos aiškinimo ir taikymo, Sąjungos teismas jam išspręsti svarbias teisės normas turi taikyti šalių nurodytoms faktinėms aplinkybėms. Iš tiesų, pagal principą *iura novit curia* aiškinant įstatymo prasmę netaikomas principas, pagal kurį šalys gali laisvai spręsti dėl ginčo apimties (žr. minėto Sprendimo *Komisija / Roodhuijzen*, EU:T:2009:385, 36 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

36 Iš šios teismo praktikos matyti, kad pagrindo priimtinumas nepriklauso nuo specialių terminų vartojimo. Pakanka, kad pagrindo esmė būtų pakankamai aiškiai perteikta ieškinyje. Be to, pagrindo priimtinumas taip pat nepriklauso nuo to, ar nurodytos konkrečios teisės normos arba principai. Iš tiesų, nustatyti reikšmingas nuostatas ir taikyti jas šalių teismui nurodytoms faktinėms aplinkybėms turi Sąjungos teismas, nors šalys ir nesirėmė šiomis teisės nuostatomis arba net nurodė kitas.

37 Galiausiai iš šio sprendimo 35 punkte minėtos teismo praktikos taip pat matyti, kad jeigu ieškovas nurodė priimtiną pagrindą, teismas, nagrinėdamas šį pagrindą, negali apsiriboti vien šios šalies nurodytais argumentais, o privalo atlikti išsamią jo analizę, atsižvelgdamas į visas taikytinas teisės normas ir visus taikytinus teisės principus, būtent kad netektų grįsti savo sprendimo klaidingais teisiniais vertinimais, ko siekiama išvengti šia teismo praktika.

38 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, priešingai, nei teigia Komisija, negalima pripažinti, kad Ispanijos Karalystės ieškinyje byloje T-191/13 pateiktas pagrindas dėl Reglamento Nr. 1 pažeidimo nepriimtinas. Iš tiesų, ji ne vien pateikė abstrakčią nuorodą į šį reglamentą ieškinio 27 punkte. Ieškinio 30 punkte ji aiškiai nurodė mananti, kad ginčijame pranešime nepaisyta šiuo reglamentu nustatyto kalbinio režimo. Toliau ji skyrė visus du šio ieškinio skirsnius su šiuo režimu susijusių klausimų analizei. Likusioje ieškinio dalyje taip pat yra ne viena nuoroda į Reglamentą Nr. 1 ir jame įtvirtintą kalbinį režimą.

39 Be kita ko, ieškinio byloje T-191/13 68 punkte Ispanijos Karalystė nurodo, kad „kandidatų bendravimo su EPSO apribojimas trimis kalbomis prieštarauja Reglamentu Nr. 1 nustatytam režimui“. Tikslinga pacituoti šio ieškinio paskutiniame skirsnyje esantį 96 punktą „Išvada“, kuriame teigiama:

„dėl [ginčijamo] pranešimo netenka prasmės Reglamento Nr. 1 41 straipsnis <…>, nes praktiškai juo atsisakoma naudoti ir vertinti kitas oficialiąsias Sąjungos kalbas anglų, prancūzų arba vokiečių kalbų naudai ir toks apribojimas nepagrindžiamas konkrečiomis su pareigybėmis, į kurias bus įdarbinta, susijusiomis objektyviomis priežastimis. Ginčijamas <…> pranešimas yra ne paprasčiausias Reglamento Nr. 1 1 straipsnyje įtvirtinto visas kalbas apimančio kalbinio režimo pritaikymas, o tikrų tikriausias jo pakeitimas“.

40 Darytina išvada, kad pirmasis Ispanijos Karalystės nurodytas pagrindas dėl Reglamento Nr. 1 pažeidimo atitinka Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnio pirmos pastraipos ir 1991 m. gegužės 2 d. Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto reikalavimus, taigi yra priimtinas.

Dėl kandidatų ir EPSO galimų bendravimo kalbų apribojimo

41 Byloje T-124/13 šis ginčijamų pranešimų aspektas ginčijamas šeštuoju Italijos Respublikos pagrindu, susijusiu su SESV 18 straipsnio ir 24 straipsnio ketvirtos pastraipos, Pagrindinių teisių chartijos 22 straipsnio, Reglamento Nr. 1 2 straipsnio ir Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 1 ir 6 dalių pažeidimu.

42 Italijos Respublika mano, kad ginčijamas apribojimas yra akivaizdus SESV 18 straipsnio ir 24 straipsnio ketvirtos pastraipos, Pagrindinių teisių chartijos 22 straipsnio, Reglamento Nr. 1 2 straipsnio ir Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 1 ir 6 dalių pažeidimas. Ji nurodo, jog iš šių nuostatų aiškiai matyti, kad Sąjungos piliečiai turi teisę kreiptis į Sąjungos institucijas viena, nesvarbu kokia, iš 23 oficialiųjų kalbų ir turi teisę gauti atsakymą iš institucijų ta pačia kalba. Ši išvada taip pat išplaukia iš šio sprendimo 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752). Minėtas apribojimas yra valstybių narių, kurių oficialioji kalba nėra anglų, prancūzų arba vokiečių, piliečių diskriminacija.

43 Italijos Respublika atmeta teiginį, jog dalyvavimas Sąjungos pareigūnų arba tarnautojų įdarbinimo konkursuose nėra piliečių dalyvavimo demokratiniame Sąjungos gyvenime forma. Ji mano priešingai – kad konkurso procedūra ir vartojama bendravimo kalba yra „sudedamieji konstitucinio pobūdžio santykio tarp suinteresuotojo piliečio ir Sąjungos elementai“. Remdamasi tuo, ji daro išvadą, kad „konkurso kalba turi būti piliečio kalba“. Be kita ko, remdamasi šio sprendimo 26 punkte minėtu Sprendimu *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752), ji ginčija teiginį, jog dalyvavimas konkurse susijęs su institucijų vidaus organizavimo situacija. Jos nuomone, tai santykis tarp atitinkamos institucijos ir teisės subjekto (piliečio), kuris dar nėra šios institucijos personalo narys.

44 Įstojimo į bylą paaiškinime Ispanijos Karalystė palaiko Italijos Respublikos argumentus. Ji nurodo, kad kandidatų ir EPSO galimų bendravimo kalbų apribojimu praktiškai suteikiamas konkurencinis pranašumas visiems kandidatams, kurių pirmoji kalba yra viena iš trijų nurodytų kalbų (anglų, prancūzų, vokiečių). Jos nuomone, galima būtų „suprasti“ galimų EPSO bendravimo kalbų apribojimą dėl funkcinių priežasčių, tačiau apribojimas trimis minėtomis kalbomis prieštarauja Reglamentui Nr. 1. Be kita ko, toks apribojimas yra diskriminacinis. Ispanijos Karalystė taip pat atmeta teiginį, kad institucijos vykdomas pareigūnų arba tarnautojų įdarbinimas yra tik vidaus klausimas.

45 Byloje T-191/13, kaip minėta (žr. šio sprendimo 38 ir 39 punktus), Ispanijos Karalystė nurodydama pirmąjį pagrindą teigia, kad nagrinėjamu pranešimu EPSO/AD/248/13 paskelbto konkurso kandidatų ir EPSO bendravimo kalbų apribojimas anglų, prancūzų arba vokiečių kalbomis prieštarauja Reglamentu Nr. 1 įtvirtintam kalbiniam režimui.

46 Komisija pirmiausia atsako, kad Italijos Respublikos nurodomi šio sprendimo 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752) punktai neturi jokio ryšio su konkurso egzaminuose vartojamų kalbų klausimu, bet yra susiję su kitu aspektu nei pranešimų apie konkursus paskelbimas. Šiame kontekste ji taip pat primena teismo praktiką, be kita ko, 2003 m. rugsėjo 9 d. Sprendimą *Kik / VRDT* (C-361/01 P, Rink., EU:C:2003:434, 82 punktas), pagal kurią daugelio nuorodų, esančių SESV, dėl kalbų vartojimo Sąjungoje negalima laikyti bendrojo Sąjungos teisės principo, garantuojančio kiekvienam piliečiui teisę, kad viskas, kas gali paveikti jo interesus, turi būti visada rengiama jo kalba, išraiška.

47 Be to, Komisija teigia, kad konkurso kandidatai yra „tarpinėje padėtyje“. Tiesa, apie konkursą jie sužino perskaitę pranešimą apie konkursą, paskelbtą *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*, ir būtent dėl šios priežasties ginčijami pranešimai buvo paskelbti visomis Sąjungos kalbomis. Vis dėlto, kai kandidatas bendrauja su administracija dėl dalyvavimo konkurse, būtų pagrįsta tikėtis, kad jis mokės bent vieną oficialiąją kalbą, kuri būtų ne jo gimtoji kalba.

48 Pasak Komisijos, negalima pripažinti, kad konkurso kandidatų kalbos žinių svarba tėra antraeilė. Toks teiginys prieštarautų Sąjungos institucijų autonomijos principui, įtvirtintam SESV 335 ir 336 straipsniuose. Remiantis šiuo principu nustatyti tarnybos kalbinius poreikius turi tik pačios institucijos, o ne valstybės narės. Šio sprendimo 26 punkte minėtame Sprendime *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752, 87 ir 88 punktai) taip pat pripažįstama, kad tarnybos interesas yra teisėtas tikslas, kuriuo galima pateisinti Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnyje nurodyto nediskriminavimo dėl kalbos principo apribojimus.

49 Taigi Komisija teigia, kad bet koks reikalavimas, kad per konkursą kandidatai galėtų nevaržomai vartoti bet kurią oficialiąją Sąjungos kalbą, neatlaiko kritikos. Institucijoms reikalingi iš karto sugebantys dirbti darbuotojai, todėl neišvengiamai su konkurso rengimu susijusiais administracinio pobūdžio klausimais kandidatas turi taip pat sugebėti bendrauti institucijoms reikalingomis kalbomis, kaip antai anglų, prancūzų ir vokiečių. Šis administracinis bendravimas jau yra su darbo aplinka, į kurią kandidatas pateks, jei laimės konkursą, susijęs dalykas.

50 Komisija priduria, kad bet kuriuo atveju kandidatai ir EPSO bendraudami keičiasi elementaria informacija, susijusia su egzaminų eiga ir įvairiais konkurso etapais. Palyginti su anglų, prancūzų arba vokiečių kalbų žinių ir vartojimo lygiu, kurio reikalaujama ginčijamuose pranešimuose, kandidatas, kurio kalbos žinios neleistų jam suprasti net tokio susirašinėjimo, tikrai negalėtų tikėtis būti įdarbintas vienoje iš Sąjungos institucijų. Dėl tų pačių priežasčių kandidatai, kurių gimtoji kalba yra anglų, prancūzų arba vokiečių, neįgyja jokio pranašumo. Šiems teiginiams pagrįsti Komisija remiasi pranešimu EPSO/AST/126 paskelbto konkurso statistika, kuri rodo, kaip ji teigia, kad būtent Italijos pilietybę turintys kandidatai pirmavo asmenų, kurių kandidatūra patvirtinta, sąraše.

51 Be kita ko, bendra su konkursais susijusi informacija, pateikta EPSO interneto svetainėje, kaip ir pats vadovas, yra paskelbti visomis oficialiosiomis kalbomis. Pasak Komisijos, nustatyti EPSO pareigą užtikrinti visų gautų paraiškų vertimą iš gimtosios kandidato kalbos į anglų, prancūzų arba vokiečių kalbą būtų akivaizdžiai nesuderinama su tarnybos interesu. Be to, dėl gyvenimo aprašymų vertimo kandidatai atsidurtų mažiau palankioje padėtyje, nes jie netektų galimybės kontroliuoti informacijos, kurią patys pateikė.

52 Nagrinėjant šiuos argumentus pirmiausia reikia priminti reikšmingų Reglamento Nr. 1 nuostatų tekstą. Ginčijamo pranešimo paskelbimo momentu aktualios redakcijos reglamento 1 straipsnyje buvo numatyta:

„Sąjungos institucijų oficialios ir darbo kalbos yra airių, anglų, bulgarų, čekų, danų, estų, graikų, ispanų, italų, latvių, lenkų, lietuvių, maltiečių, olandų, portugalų, prancūzų, rumunų, slovakų, slovėnų, suomių, švedų, vengrų ir vokiečių.“

53 Šio reglamento 2 straipsnyje numatyta:

„Valstybė narė ar jos jurisdikcijoje esantis asmuo Bendrijos institucijoms siunčiamus dokumentus rengia bet kuria iš keturių oficialių kalbų [bet kuria iš oficialiųjų kalbų], siuntėjo pasirinkimu. Atsakymas rengiamas ta pačia kalba.“

54 Reglamento Nr. 1 6 straipsnyje numatyta, kad institucijos gali savo darbo tvarkos taisyklėse nustatyti, kokią kalbą vartoti konkrečiais atvejais. Vis dėlto, kaip Teisingumo Teismas konstatavo šio sprendimo 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752) 67 punkte, ginčijamuose pranešimuose nurodytos institucijos (kurios taip pat nurodytos toje byloje nagrinėtuose pranešimuose apie konkursą) pagal Reglamento Nr. 1 6 straipsnį savo darbo tvarkos taisyklėse nebuvo nustačiusios, kokią kalbą vartoti konkrečiais atvejais. Teisingumo Teismas taip pat pažymėjo, kad šiuo atžvilgiu pranešimai apie konkursus negali būti laikomi darbo tvarkos taisyklėmis.

55 Prieš paskelbiant šio sprendimo 26 punkte minėtą Sprendimą *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752), Bendrasis Teismas buvo nusprendęs, kad Reglamentas Nr. 1 netaikomas institucijų ir jų pareigūnų bei tarnautojų santykiams, nes jame nustatytos kalbų vartojimo taisyklės taikytinos bendraujant Europos Sąjungai ir valstybei narei arba į vienos iš valstybių narių jurisdikciją patenkančiam asmeniui. Bendrasis Teismas taip pat nusprendė, kad Sąjungos pareigūnai ir kiti tarnautojai, taip pat kandidatai į tokius postus tiek, kiek taikomos Pareigūnų tarnybos nuostatų normos, įskaitant tas, kurios susijusios su įdarbinimu konkrečiose institucijose, patenka tik į Sąjungos jurisdikciją. Remiantis ta pačia teismo praktika, tai, kad kalbų vartojimą reglamentuojančių taisyklių srityje kandidatai į šiuos postus prilyginami Sąjungos pareigūnams ir tarnautojams, pateisina tai, kad ryšį su Bendrijos institucija šie kandidatai užmezga vien siekdami užimti pareigūno ar tarnautojo postą, kurį norint užimti būtina mokėti tam tikras kalbas, ir to gali būti reikalaujama nuostatomis, taikytinomis skiriant į nagrinėjamą postą. Šioje praktikoje taip pat daryta nuoroda į Reglamento Nr. 1 6 straipsnį ir į šiame straipsnyje numatytą institucijų galimybę savo darbo tvarkos taisyklėse nustatyti, kokią kalbą vartoti konkrečiais atvejais (šiuo klausimu žr. 2008 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, T-185/05, Rink., EU:T:2008:519, 117–119 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką).

56 Tačiau, paskelbus šio sprendimo 26 punkte minėtą Sprendimą *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752), šių vertinimų nebegalima laikyti tinkamais. Teisingumo Teismas nusprendė, kad, nesant pareigūnams ir tarnautojams taikytinų specialiųjų reglamentuojančių nuostatų ir nesant tokių nuostatų su nagrinėjamais pranešimais apie konkursus susijusių institucijų darbo tvarkos taisyklėse, joks teisės aktas neleidžia daryti išvados, kad santykiai tarp institucijų ir jų pareigūnų bei tarnautojų visiškai nepatenka į Reglamento Nr. 1 taikymo sritį. Teisingumo Teismo nuomone, juo labiau taip yra santykių tarp institucijų ir išorės konkurso dalyvių, kurie iš esmės nėra nei pareigūnai, nei tarnautojai, atveju (šio sprendimo 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:C:2012:752, 68 ir 69 punktai).

57 Šiuo atžvilgiu Komisijos argumentas (žr. šio sprendimo 46 punktą) dėl šios 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752) dalies nereikšmingumo, kalbant apie kandidatų ir EPSO bendravimo kalbų apribojimą, turi būti atmestas. Iš tiesų šioje sprendimo dalyje Teisingumo Teismas nagrinėjo Reglamento Nr. 1 taikymą konkurso kandidatams ir priėjo prie išvados, kad jis jiems taikomas. Ši išvada taip pat reikšminga sprendžiant šeštuoju Italijos Respublikos pagrindu ir pirmuoju Ispanijos Karalystės pagrindu iškeltą klausimą.

58 Be kita ko, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Komisijos argumentas (žr. šio sprendimo 47 punktą), jog konkurso kandidatai yra „tarpinėje padėtyje“, taip pat turi būti atmestas.

59 Kalbant apie Komisijos argumentą, susijusį su 46 punkte minėtu Sprendimu *Kik / VRDT* (EU:C:2003:434, 82 punktas), pakanka pažymėti, kad, skirtingai nei Vidaus rinkos derinimo tarnyba (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), kurios kalbinis režimas nagrinėtas byloje, kurioje priimtas tas sprendimas, su ginčijamais pranešimais susijusioms institucijoms specialus kalbinis režimas netaikomas (šio sprendimo 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:C:2012:752, 86 punktas). Joms taikomas Reglamentu Nr. 1 nustatytas kalbinis režimas.

60 Atsižvelgiant į šias išvadas ir į aiškią ir nedviprasmišką Reglamento Nr. 1 2 straipsnio formuluotę, darytina išvada, kad ginčijami pranešimai tiek, kiek juose numatyta, kad ginčijamų konkursų kandidatai su EPSO turi bendrauti pasirinktinai anglų, prancūzų arba vokiečių kalba, pažeidžia Reglamentą Nr. 1. Šio motyvo pakanka jų panaikinimui pateisinti, ir nėra reikalo nagrinėti, ar, kaip tvirtina Italijos Respublika ir Ispanijos Karalystė, ši nuostata lemia draudžiamą diskriminaciją dėl kalbos.

61 Iš tiesų, paraiška, be jokios abejonės, yra tekstas, kurį EPSO įsteigusioms institucijoms pateikia į valstybės narės jurisdikciją patenkantis asmuo, t. y. kandidatas. Taigi, pagal Reglamento Nr. 1 2 straipsnį šis asmuo (kandidatas) turi teisę pasirinkti šio teksto surašymo kalbą iš visų šio reglamento 1 straipsnyje išvardytų oficialiųjų kalbų. Tiek, kiek ginčijamuose pranešimuose šis

pasirinkimas apribotas anglų, prancūzų ir vokiečių kalbomis, jais pažeidžiamos šios nuostatos. Tas pats pasakytina ir apie kitus pranešimus, kuriuos kandidatui gali tekti siųsti EPSO dėl ginčijamais pranešimais paskelbtų konkursų.

62 Be kita ko, EPSO siunčiami pranešimai kiekvienam kandidatui, kuris jai yra pateikęs paraišką, yra atsakymai, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1 2 straipsnį, į paraišką ir kitus atitinkamo kandidato jai atsiųstus dokumentus. Taigi pagal pastarąją nuostatą šie atsakymai turi būti parengti viena iš kalbų, kurią, surašydamas minėtus dokumentus, tas kandidatas pasirinko iš visų oficialiųjų kalbų. Ginčijamais pranešimais minėtas reglamentas pažeidžiamas dar ir dėl to, kad juose numatyta, jog EPSO šiuos pranešimus kandidatams teiks jų pasirinkta anglų, prancūzų arba vokiečių kalba, o ne viena iš visų oficialiųjų kabų.

63 Kad EPSO laikytųsi Reglamento Nr. 1 2 straipsnyje numatytos pareigos bendrauti su ginčijamais pranešimais paskelbtų konkursų kandidatais viena iš visų oficialiųjų kalbų, kurią pasirenka kiekvienas kandidatas, o ne tik anglų, prancūzų arba vokiečių kalba, dar svarbiau, kai ginčijamuose pranešimuose numatyta „atranka pagal kvalifikaciją“ (žr. šio sprendimo 8 ir 9 punktus), per kurią tikrinami „kandidatų paraiškose pateikti duomenys“. Todėl svarbu, kad šie duomenys būtų pateikti kiekvieno kandidato pasirinkta kalba, prireikus – gimtąja kalba, o ne kita kalba, kuri nėra ta, kuria kai kurie iš jų gali geriausiai dėstyti savo mintis, nors ir pakankamai gerai ją mokėtų.

64 Tai, kad vadovo 3 dalyje pažymėta, jog kandidatų bendravimo su EPSO kalbos pasirinkimas yra ribotas „siekiant užtikrinti, kad kandidatams būtų aiškūs ir suprantami bendro pobūdžio tekstai ir jiems siunčiami pranešimai, o EPSO – iš jų gaunama informacija“, negali lemti kitokios išvados. Tai, kad EPSO nurodė vartoti vieną iš trijų minėtų kalbų kandidatams, kurie būtų veikiau rinkęsi su ja bendrauti kita oficialiąja kalba, negali „užtikrinti“, kad kandidatams bus „aiškūs ir suprantami“ bendro pobūdžio dokumentai ir jiems siunčiami pranešimai. Tas pats pasakytina ir apie EPSO supratimą pranešimų, kurių ji gaus iš šių kandidatų, nes jų aiškumas gali labai nukentėti dėl to, kad jie bus surašyti ne ta kalba, kurią šie kandidatai rinktųsi pirmiausia.

65 Vienaip ar kitaip, pakanka pažymėti, kad Reglamento Nr. 1 2 straipsnyje nenumatyta jame nustatytos pareigos išimčių nei dėl vadovo 3 dalyje nurodytų, nei dėl kitokių priežasčių (šiuo klausimu pagal analogiją žr. šio sprendimo 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:C:2012:752, 72 punktą).

66 Remiantis tuo, kas išdėstyta, galima atmesti ir kitus Komisijos argumentus.

67 Sąjungos institucijų autonomija grindžiamam argumentui (žr. šio sprendimo 48 punktą) negalima pritarti. Tiesa, teismo praktikoje pripažįstamas Pareigūnų tarnybos nuostatų 2 straipsnyje įtvirtintas Sąjungos institucijų funkcinės autonomijos pasirenkant savo pareigūnus ir tarnautojus principas. Pagal jį, sukurdamos pareigūno arba tarnautojo darbo vietą, pasirinkdamos pareigūną arba tarnautoją, kurį įdarbins į sukurtą darbo vietą, ir nustatydamos darbo santykio su tarnautoju pobūdį, šios institucijos turi didelę diskreciją ir autonomiją (šiuo klausimu žr. 2005 m. rugsėjo 8 d. Sprendimo *AB*, C-288/04, Rink., EU:C:2005:526, 26 ir 28 punktus). Vis dėlto ši autonomija neatleidžia jų nuo pareigos laikytis taikytinų Sąjungos teisės nuostatų, įskaitant Reglamento Nr. 1 2 straipsnio nuostatas, kurios šioje byloje buvo pažeistos.

68 Pridurtina, kad būtinybė laikytis iš Reglamento Nr. 1 kylančių pareigų netrukdo Sąjungos institucijoms, naudojantis Komisijos paminėta funkcine autonomija, pačioms nustatyti savo kalbinius poreikius. Nagrinėjamasis Reglamento Nr. 1 2 straipsnis nedraudžia pranešime apie konkursą numatyti nuostatos, kuria reikalaujama, kad konkurso kandidatai turėtų konkrečių kalbos žinių. Jame tik numatyta, kad net tokiu atveju pranešimo apie konkursą rengėjas, šiuo atveju – EPSO, turi su kiekvienu kandidatu bendrauti jo pasirinkta oficialiąja kalba, o ne kalba, pasirinkta iš mažesnės grupės kalbų, net jeigu iš kiekvieno kandidato būtų reikalaujama mokėti bent vieną iš šių kalbų, kad galėtų dalyvauti konkurse.

69 Atmestinas ir Komisijos argumentas, jog kandidatai ir EPSO bendraudami keičiasi elementaria informacija, kurią kandidatas, turintis pakankamai anglų, prancūzų arba vokiečių kalbų žinių, kad galėtų dalyvauti konkurse, galėtų suprasti be jokių sunkumų, ir argumentas, jog pareiga išversti paraiškas iš kalbos, kuria jos surašytos, į anglų, prancūzų arba vokiečių kalbą būtų nesuderinama su tarnybos interesu. Reglamento Nr. 1 2 straipsnyje nenumatyta jame nustatytos pareigos išimčių nei dėl su tarnybos interesu susijusių priežasčių, nei dėl kitokių priežasčių. Be to, jau minėta, kad šiame straipsnyje asmeniui, kuris institucijai siunčia tam tikrą dokumentą, palikta galimybė pasirinkti kalbą, kuria surašyti šį dokumentą, ir nustatyta pareiga institucijoms jam atsakyti ta pačia kalba, neatsižvelgiant į tai, kad jis galbūt moka kitą kalbą.

70 Galiausiai, negalima pritarti argumentui, jog EPSO interneto svetainėje pateikta informacija ir vadovas prieinami visomis oficialiosiomis kalbomis, nei argumentui, jog Italijos pilietybę turintys kandidatai nepatyrė jokios žalos dėl negalėjimo su EPSO bendrauti itališkai.

71 Dėl pirmojo argumento pakanka pažymėti, kad šioje byloje nagrinėjamas klausimas dėl kalbos vartojimo bendraujant kandidatams ir EPSO, ir nurodytos aplinkybės neturi jokio poveikio pastarosios pareigai bendraujant su kandidatais laikytis Reglamento Nr. 1 2 straipsnio.

72 Dėl antrojo argumento pakanka pažymėti, kad Sąjungos teisės normos, šiuo atveju – Reglamento Nr. 1 2 straipsnio, kurios EPSO privalėjo laikytis, pažeidimo pakanka, kad būtų panaikinti ginčijami pranešimai, ir nėra būtina įrodyti, kad šis pažeidimas padarė žalos tam tikriems kandidatams.

73 Darytina išvada, kad atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia pritarti šeštajam Italijos Respublikos ir pirmajam Ispanijos Karalystės nurodytam pagrindui ir panaikinti ginčijamus pranešimus tiek, kiek jais nustatyta, kad kandidatai ir EPSO gali bendrauti tik anglų, prancūzų arba vokiečių kalbomis.

Dėl ginčijamais pranešimais paskelbtų konkursų kandidatų galimybės pasirinkti antrąją kalbą apribojimo leidžiant rinktis tik anglų, prancūzų ar vokiečių kalbą teisėtumo

74 Toliau reikia išnagrinėti ginčijamais pranešimais paskelbtų konkursų kandidatų galimybės pasirinkti antrąją kalbą apribojimo leidžiant rinktis tik anglų, prancūzų ar vokiečių kalbą teisėtumą, nes tai jau kitas šių pranešimų aspektas, kuriam šio sprendimo 60 punkte konstatuotas neteisėtumas neturi įtakos.

75 Šiuo klausimu reikia išnagrinėti trečiąjį ir septintąjį Italijos Respublikos byloje T-124/13 nurodytus pagrindus ir antrąjį Ispanijos Karalystės byloje T-191/13 nurodytą pagrindą.

76 Trečiasis Italijos Respublikos nurodytas pagrindas susijęs su ESS 6 straipsnio 3 dalies, SESV 18 straipsnio, Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 22 straipsnio, Reglamento Nr. 1 1 ir 6 straipsnių, Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 1 ir 6 dalių, 27 straipsnio antros pastraipos, 28 straipsnio f punkto ir Pareigūnų tarnybos nuostatų III priedo 1 straipsnio 2 ir 3 dalių pažeidimu. Iš esmės Italijos Respublika teigia, kad ginčijamais pranešimais numatytas atitinkamų konkursų kandidatų galimybės pasirinkti antrąją kalbą apribojimas leidžiant rinktis tik anglų, prancūzų ar vokiečių kalbą pažeidžia visas šias nuostatas.

77 Septintasis Italijos Respublikos nurodytas pagrindas susijęs su SESV 296 straipsnio antros pastraipos, Reglamento Nr. 1 1 ir 6 straipsnių, Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 1 ir 6 dalių ir 28 straipsnio f punkto, Pareigūnų tarnybos nuostatų III priedo 1 straipsnio 1 dalies f punkto, proporcingumo principo pažeidimu ir „faktinių aplinkybių iškraipymu“. Iš esmės šiuo pagrindu Italijos Respublika nurodo ginčijamų pranešimų motyvavimo trūkumą ir nepakankamą jų motyvavimą. Be to, ji ginčija šio motyvavimo pagrįstumą ir jo suderinamumą su minėtomis nuostatomis.

78 Antruoju pagrindu byloje T-191/13 Ispanijos Karalystė iš esmės nurodo nediskriminavimo dėl kalbos principo, įtvirtinto Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnyje, pažeidimą.

79 Ji teigia, kad antrosios kalbos pasirinkimo apribojimo motyvai (žr. šio sprendimo 6 punktą) tėra „trafaretinis tekstas“, kurio nepakanka, kad būtų tenkinami 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752) reikalavimai. Jos nuomone, pranešimui apie konkursą EPSO/AD/248/13 būdingi tie patys trūkumai kaip byloje, kurioje priimtas tas sprendimas, nagrinėtiems pranešimams. Jų motyvavimas yra bendro pobūdžio ir neatitinka „minimalių įrodinėjimo reikalavimų, kad pateisintų visas kalbas apimančio kalbinio režimo apribojimą“. Įstojimo į bylą T-124/13 paaiškinime Ispanijos Karalystė pateikia analogiškus argumentus.

80 Kalbant, pirma, apie galimą ginčijamo pranešimo motyvavimo trūkumą arba nepakankamą jo motyvavimą, reikia pažymėti, jog byloje T-191/13 Komisija nesutinka, kad Ispanijos Karalystė ieškinyje nurodė tokį pagrindą.

81 Vis dėlto reikia priminti, kad pagrindas dėl pareigos motyvuoti pažeidimo susijęs su esminių procedūrinių reikalavimų pažeidimu, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio antra pastraipa, ir yra viešosios tvarkos išlyga grindžiamas pagrindas, kurį Sąjungos teismas prireikus privalo iškelti savo iniciatyva (žr. 1998 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Komisija / Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink., EU:C:1998:154, 67 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Be to, kaip minėta, nurodydama septintąjį pagrindą byloje T-124/13 Italijos Respublika, be kita ko, tvirtino, kad ginčijamų pranešimų rengėjai nepaisė pareigos motyvuoti.

82 Šiuo klausimu taip pat primintina nusistovėjusi teismo praktika, pagal kurią pareiga motyvuoti sprendimus yra esminis procedūrinis reikalavimas, kurį reikia skirti nuo klausimo dėl motyvų pagrįstumo, susijusio su ginčijamo akto teisėtumu iš esmės. Iš tiesų akto motyvavimas – tai formalus motyvų, kuriais pagrįstas šis aktas, išdėstymas. Jeigu šiuose motyvuose yra klaidų, jos lemia ginčijamo akto neteisėtumą iš esmės, bet neturi įtakos jo motyvavimui, kuris gali būti pakankamas, nors ir pateikta klaidingų motyvų (žr. 2008 m. liepos 10 d. Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America / Impala*, C-413/06 P, Rink., EU:C:2008:392, 181 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

83 Šioje byloje, kaip minėta šio sprendimo 6 punkte, ginčijamuose pranešimuose buvo nurodyti motyvai, kuriais siekiama pateisinti reikalavimą, kad kandidatai pakankamai mokėtų anglų, prancūzų arba vokiečių kalbas; tik iš šių kalbų jie galėjo pasirinkti antrąją konkurso kalbą. Vadinasi, negalima kaltinti jų rengėjos EPSO pažeidus pareigą motyvuoti. Kitas klausimas – ar šie motyvai pagrįsti – bus nagrinėjamas toliau.

84 Toliau nagrinėjant pastarąjį klausimą reikia priminti 26 punkte minėtame Sprendime *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752) Teisingumo Teismo nurodytų nuostatų, kurias savo argumentuose taip pat nurodo Italijos Respublika ir Ispanijos Karalystė, turinį ir išvadas, kurias Teisingumo Teismas padarė remdamasis tomis nuostatomis.

85 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752) 81–84 punktuose Teisingumo Teismas, be Reglamento Nr. 1 1 straipsnio (žr. šio sprendimo 52 punktą), nurodė Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 1 ir 6 dalis, 28 straipsnio f punktą ir III priedo 1 straipsnio 1 dalies f punktą.

86 Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 1 dalyje numatyta, kad taikant Pareigūnų tarnybos nuostatus draudžiama bet kokia diskriminacija bet kokiu pagrindu, pavyzdžiui, dėl kalbos. Remiantis to paties straipsnio 6 dalimi, „laikantis nediskriminacinio principo ir proporcingumo principo, bet koks jų taikymo apribojimas turi būti pagrįstas objektyviomis ir pagrįstomis priežastimis ir juo turi būti siekiama teisėtų tikslų, vadovaujantis bendrais interesais ir bendromis personalo politikos nuostatomis“.

87 Pareigūnų tarnybos nuostatų 28 straipsnio f punkte taip pat numatyta, jog pareigūną galima paskirti tik su sąlyga, kad jis įrodo, jog labai gerai moka vieną iš Sąjungos kalbų ir pakankamai – dar vieną iš Sąjungos kalbų. Kaip nurodė Teisingumo Teismas 26 punkte minėtame Sprendime *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752, 83 punktas), nors šioje nuostatoje paaiškinta, kad pakankamai gerai mokėti dar vieną kalbą reikalaujama tam, „kad [kandidatas] galėtų tinkamai atlikti savo pareigas“, joje nenurodyti kriterijai, į kuriuos gali būti atsižvelgta siekiant apriboti šios kalbos pasirinkimą iš Reglamento Nr. 1 1 straipsnyje išvardytų oficialiųjų kalbų.

88 Pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų III priedo 1 straipsnio 1 dalies f punktą pranešime apie konkursą atitinkamais atvejais gali būti nurodytos kalbos žinios, kurių reikalaujama dėl tam tikro pareigų pobūdžio. Vis dėlto, kaip Teisingumo Teismas nurodė 26 punkte minėtame Sprendime *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752, 84 punktas), ši nuostata nereiškia bendro leidimo nukrypti nuo Reglamento Nr. 1 1 straipsnio reikalavimų.

89 Taigi Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad šio sprendimo 86–88 punktuose minėtose nuostatose nenumatyta aiškių kriterijų, leidžiančių apriboti antrosios kalbos, kurią turi mokėti konkurso, rengiamo siekiant įdarbinti Sąjungos pareigūnus, kandidatas, pasirinkimą iš ginčijamais pranešimais apie konkursus nustatytų trijų kalbų ar kitų oficialiųjų kalbų (šio sprendimo 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:C:2012:752, 85 punktas). Be to, jis konstatavo, kad su ginčijamais pranešimais susijusioms institucijoms (kurios taip pat buvo susijusios su Teisingumo Teisme nagrinėtoje byloje ginčytais pranešimais apie konkursus) netaikomas specialus kalbinis režimas (žr. šio sprendimo 59 punktą).

90 Vis dėlto Teisingumo Teismas pažymėjo, kad iš visų minėtų nuostatų matyti, jog tarnybos interesai gali būti teisėtas tikslas, į kurį gali būti atsižvelgta. Visų pirma Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsniu leidžiama taikyti nediskriminavimo ir proporcingumo principų apribojimus. Tačiau, Teisingumo Teismo nuomone, svarbu, kad šie tarnybos interesai būtų objektyviai pateisinami ir reikalaujamas kalbų mokėjimo lygis būtų proporcingas realiems tarnybos poreikiams (šio sprendimo 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:C:2012:752, 88 punktas).

91 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas pažymėjo, kad antrosios kalbos pasirinkimą apribojančiose taisyklėse turi būti numatyti aiškūs, objektyvūs ir nuspėjami kriterijai, kad kandidatai gana anksti galėtų žinoti, kokie kalbų mokėjimo reikalavimai keliami, ir galėtų geriausiomis sąlygomis pasiruošti konkursams (šio sprendimo 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:C:2012:752, 90 punktas).

92 Byloje, kurioje priimtas šio sprendimo 26 punkte minėtas Sprendimas *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752, 91 punktas), Teisingumo Teismas konstatavo, kad su konkursais susijusios institucijos nėra priėmusios darbo tvarkos taisyklių, kuriomis būtų įgyvendintas Reglamento Nr. 1 6 straipsnis. Be to, jis pridūrė, jog Komisija taip pat nenurodė, kad yra kitų aktų, kaip antai komunikatų, nustatančių kurios nors kalbos pasirinkimo kaip antrosios kalbos dalyvaujant konkursuose apribojimo kriterijus. Galiausiai, jis konstatavo, kad nagrinėjamuose pranešimuose apie konkursus nėra jokių motyvų, pateisinančių trijų minėtų kalbų (anglų, prancūzų, vokiečių) pasirinkimą; šių konkursų kandidatų antrosios kalbos pasirinkimas buvo apribotas šiomis trimis kalbomis.

93 Iš išdėstytų Teisingumo Teismo motyvų matyti, kad konkurso kandidatų antrosios kalbos pasirinkimo apribojimas keliomis kalbomis, kai jie negali pasirinkti kitų oficialiųjų kalbų, yra diskriminacija dėl kalbos (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:C:2012:752, 102 punktą). Akivaizdu, kad dėl tokios nuostatos kai kurie potencialūs kandidatai (tie, kurie pakankamai gerai moka bent vieną iš nurodytų kalbų) yra palankesnėje padėtyje, nes gali dalyvauti konkurse ir todėl būti įdarbinti Sąjungos pareigūnais arba tarnautojais, o kiti, kurie šių kalbų pakankamai gerai nemoka, dalyvauti negali.

94 Komisija nurodo, kad tai nėra diskriminacija dėl pilietybės. Tačiau toks argumentas yra neveiksmingas, nes pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnį draudžiama ne tik diskriminacija dėl pilietybės, bet ir kitos diskriminacijos formos, įskaitant diskriminaciją dėl kalbos.

95 Tuo pačiu klausimu Komisija byloje T-124/13 nurodo, kad „teisiškai“ negalėjo „likti“ jokios diskriminacijos „dėl to, kad dalį [ginčijamais pranešimais paskelbtų] konkursų egzaminų kandidatai galėjo laikyti savo gimtąja kalba ir kad antroji kalba buvo pasirenkama iš labiausiai Europoje paplitusių, studijuojamų kalbų“.

96 Šį argumentą reikia atmesti. Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnyje draudžiama bet kokia diskriminacija dėl kalbos, nors nuo tokios diskriminacijos nukentėjusių asmenų skaičius būtų gana nedidelis. Kitas klausimas – ar tokią diskriminaciją galima toleruoti dėl kitų priežasčių, o tokiu atveju nedidelis potencialiai nuo tokios diskriminacijos galinčių nukentėti asmenų skaičius gali būti tinkamas argumentas ginčijamos priemonės proporcingumui pagrįsti.

97 Taigi reikia išnagrinėti, ar, apribodama ginčijamais pranešimais paskelbtų konkursų kandidatų galimybę pasirinkti antrąją kalbą, t. y. leisdama pasirinkti tik anglų, prancūzų ar vokiečių kalbą, šių pranešimų rengėja EPSO pažeidė Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnio 1 dalį, nes įtvirtino draudžiamą diskriminaciją dėl kalbos.

98 Konstatuotina, kad, skirtingai nei pranešimuose apie konkursus, kurie nagrinėti byloje, kurioje priimtas šio sprendimo 26 punkte minėtas Sprendimas *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752), ginčijamuose pranešimuose nurodyti motyvai (žr. šio sprendimo 6 punktą) įterpti būtent tam, kad jie atitiktų to sprendimo reikalavimus. Iš šio motyvavimo, be kita ko, matyti, kad „konkurso 2-osios kalbos pasirinkimo galimybės nustatytos vadovaujantis tarnybos interesais, t. y. atsižvelgiant į tai, kad įdarbinti nauji darbuotojai privalo sugebėti dirbti iš karto ir veiksmingai bendrauti kasdienėje veikloje“ ir kad „[k]itaip būtų smarkiai pakenkta institucijų veikimui“.

99 Vis dėlto reikia pažymėti, kad dabar nagrinėjamų bylų aplinkybėms vis dar galioja kitos Teisingumo Teismo išvados, primintos šio sprendimo 92 punkte. Kaip, beje, per teismo posėdį patvirtino Komisija, paskelbus šio sprendimo 26 punkte minėtą Sprendimą *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752) ir iki paskelbiant ginčijamus pranešimus, su ginčijamu pranešimu susijusios institucijos nepriėmė nei darbo tvarkos taisyklių, kuriomis būtų įgyvendintas Reglamento Nr. 1 6 straipsnis, nei kitų aktų, kaip antai komunikatų, kuriuose būtų paskelbti kriterijai, kuriais remiantis konkurse dėl Sąjungos pareigūnų įdarbinimo būtų galima riboti antrosios kalbos pasirinkimą. Ypač konstatuotina, kad tokia nuostata nenumatyta vadove.

100 Iš šio sprendimo 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija* (EU:C:2012:752, 95 punktas) matyti, kad darbo tvarkos taisyklių arba komunikatų, kaip minėta 99 punkte, nebuvimo negali kompensuoti pranešimo apie konkursą turinys, kuris neišvengiamai susijęs tik su vienu konkrečiu konkursu. Laikotarpis tarp pranešimo apie konkursą paskelbimo ir jame numatytų egzaminų datos nebūtinai sudaro galimybių kandidatui įgyti pakankamų kalbos žinių, kad galėtų įrodyti savo profesinius įgūdžius. Galimybė išmokti vieną iš trijų kalbų, kuriomis apribotas antrosios kalbos pasirinkimas, siekiant dalyvauti būsimuose konkursuose, suponuoja, jog EPSO nustatytos kalbos turi būti žinomos gerokai iš anksto. Tokių taisyklių, kokios nurodytos šio sprendimo 92 punkte, nebuvimas niekaip neužtikrina, kad konkursų kalbų pasirinkimas nesikeis, ir neleidžia jų nuspėti.

101 Vis dėlto reikia išnagrinėti, ar ginčijamuose pranešimuose išdėstytas motyvavimas įrodo, kad ginčijamų konkursų kandidatų antrosios kalbos pasirinkimo apribojimas, leidžiant pasirinkti tik anglų, prancūzų ar vokiečių kalbą, yra pateisinamas tarnybos interesais ir atitinka proporcingumo principą.

102 Pirmiausia reikia apibrėžti tokio nagrinėjimo elementus. Remdamasi Sąjungos institucijų autonomijos principu (žr. šio sprendimo 67 punktą) Komisija teigia, kad jos turi „itin didelę“ diskreciją, nes tik jos gali spręsti dėl savo personalo politikos. Ji daro išvadą, kad šiame kontekste nediskriminavimo

principo nepaisoma tik savavališko arba akivaizdžiai neadekvataus siekiamam tikslui pasirinkimo atveju; šiuo atveju siekiamas tikslas – turėti iš karto gebančius dirbti kandidatus ir įdarbinti aukščiausio lygio sugebėjimų, darbingumo ir patikimumo pareigūnus.

103 Šiuo klausimu pažymėtina, kad vien tikslas turėti iš karto gebančių dirbti kandidatų gali prireikus pateisinti diskriminaciją dėl kalbos. Kita vertus, tokia diskriminacija nepalengvina aukščiausio lygio sugebėjimų, darbingumo ir patikimumo pareigūnų įdarbinimo, nes akivaizdu, kad šios savybės nepriklauso nuo kandidato kalbos žinių.

104 Toliau reikia priminti, kad institucijų funkcinė autonomija neatleidžia jų nuo pareigos laikytis taikytinų Sąjungos teisės nuostatų, įskaitant Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnį.

105 Be to, tiesa, kad iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, jog srityse, kuriose naudojamasi diskrecija, nediskriminavimo principas pažeidžiamas, jei atitinkama institucija diferencijuoja neobjektyviai arba akivaizdžiai neadekvačiai, atsižvelgiant į nuostatos tikslą (žr. 2012 m. kovo 20 d. Sprendimo *Kurrer ir kt. / Komisija*, T-441/10 P–T-443/10 P, Rink. VT, EU:T:2012:133, 54 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką; taip pat šiuo klausimu žr. 2010 m. balandžio 15 d. Sprendimo *Gualtieri / Komisija*, C-485/08 P, Rink., EU:C:2010:188, 72 punktą).

106 Vis dėlto ši teismo praktika nereiškia, kad Sąjungos teismas visiškai negali tikrinti galimų reikalavimų, kad Sąjungos pareigūnų ar tarnautojų įdarbinimo konkurso kandidatai turėtų konkrečių kalbų žinių. Atvirkščiai, iš šio sprendimo 90 punkte minėtų Teisingumo Teismo argumentų matyti, kad Sąjungos teismas turi patikrinti, ar tokie reikalavimai objektyviai pagrįsti ir proporcingi realiems tarnybos poreikiams, kitaip tariant, ar jie nėra savavališki arba akivaizdžiai neadekvatūs, palyginti su siekiamu tikslu.

107 Remiantis ginčijamuose pranešimuose nurodytais motyvais, „vadovaujantis tarnybos interesais <...> įdarbinti nauji darbuotojai privalo sugebėti dirbti iš karto ir veiksmingai bendrauti kasdienėje veikloje“. Remiantis „ES institucijose nusistovėjusia kalbų vartojimo vidaus komunikacijai praktika“ ir „atsižvelgiant į tarnybų poreikius, susijusius su išorės komunikacija ir dokumentų tvarkymu“, daroma išvada, kad „dažniausiai tebenaudojamos“ minėtos trys kalbos.

108 Toliau konstatuojama, kad vieną iš šių trijų kalbų „kaip 2-ąją kalbą dažniausiai pasirenka konkursų, kuriuose galima [2-ąją] kalbą pasirinkti, kandidatai“. Remiantis ginčijamais pranešimais, „[t]ai atitinka dabartinius mokomuosius ir profesinius standartus, pagal kuriuos kandidatai į darbo vietas Europos Sąjungos institucijose turėtų mokėti bent vieną iš šių kalbų“. Atsižvelgiant į tai, daroma išvada, kad „tarnybos interesus atsveriant kandidatų poreikiais ir gebėjimais, kartu atsižvelgiant į konkrečią šio konkurso sritį, testus rengti šiomis [trimis] kalbomis yra teisėta siekiant užtikrinti, kad visi kandidatai bent vieną iš šių trijų kalbų mokėtų pakankamai gerai, kad galėtų ją vartoti darbe, nesvarbu, kokia būtų jų 1-oji oficialioji kalba“.

109 Argumentas, kad „institucijos, vertindamos specialiuosius gebėjimus, gali įvertinti kandidatų gebėjimą iškart dirbti aplinkoje, kuri labai panaši į aplinką, kurioje jie dirbtų po įdarbinimo“, atrodo pateiktas siekiant pagrįsti tam tikrų egzaminų rengimą antrąja kalba, kurią kandidatas pasirenka iš anglų, prancūzų ir vokiečių kalbų. Reikalavimas, kad kandidatai, kurie pasirenka vieną iš šių kalbų kaip pirmąją kalbą, šiuos egzaminus laikytų kita iš šių trijų kalbų, kurią jie pasirinks kaip antrąją, paaiškinamas siekiu, „kad visiems kandidatams būtų taikomos vienodos sąlygos“.

110 Teiginys, jog „dažniausiai tebenaudojamos“ minėtos trys kalbos, visų pirma atsižvelgiant į „ES institucijose nusistovėjusią kalbų vartojimo vidaus komunikacijai praktiką“, šiame motyvavime yra svarbiausias. Tačiau reikia konstatuoti, kad tai abstraktus teiginys be papildomų konkrečių nuorodų.

111 Iš tiesų, ši tariama ES institucijose nusistovėjusi kalbų vartojimo vidaus komunikacijai praktika išsamiau nepaaiškinta. Pirmiausia, nepatikslinta, ar šios trys kalbos vidaus komunikacijai kartu vartojamos visose visų su ginčijamais pranešimais susijusių institucijų tarnybose, ar veikiau vienose tarnybose naudojama viena iš šių kalbų, o kitose – kita. Pastaruoju atveju kiltų pavojus, kad tarnybose, kurias galėtų dominti ginčijamus konkursus laimėję kandidatai, vidaus komunikacijai nebus vartojama viena arba kita iš minėtų trijų kalbų, dėl ko kiltų abejonių dėl atitinkamų konkursų kandidatų galimybės pasirinkti antrąją kalbą apribojimo leidžiant rintis iš šių trijų kalbų racionalumo ir proporcingumo. Tokiu atveju, nors ir laimėję konkursą, kai kurie kandidatai nebūtų įdarbinti, arba atitinkamos tarnybos būtų priverstos įdarbinti dalį kandidatų, kurie nemoka vidaus komunikacijos kalbos, o tokiu atveju pagrįstai kiltų klausimas dėl minėto apribojimo prasmės ir naudos.

112 Rašytiniuose pareiškimuose Komisija šiuo klausimu pateikė tam tikrų paaiškinimų ir papildomų įrodymų. Vis dėlto jų analizė neleidžia išsklaidyti rimtų abejonių, kurių kelia minėti ginčijamų pranešimų teiginiai.

113 Pirma, Komisija nurodo, kad anglų, prancūzų ir vokiečių kalbos yra „pagrindinės trys kalbos, kuriomis Sąjungos institucijose priimami sprendimai“. Pasak jos, iš pradžių tam buvo naudojamos prancūzų ir vokiečių kalbos; jas nuo 1973 m. papildė anglų kalba. Ji priduria, kad tradiciškai Europos Sąjungos Teisingumo Teisme pasitarimų kalba yra prancūzų, kita vertus, „agentūrose labiausiai paplitęs“ anglų kalbos vartojimas kaip darbo kalbos. Šią padėtį, be kita ko, patvirtina nuolatinių atstovų komiteto (COREPER), kuris pagal ESS 16 straipsnio 7 dalį atsakingas už Europos Sąjungos Tarybos darbo parengimą, kalbinis režimas.

114 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad, išskyrus kai kurių elektroninių laiškų kopijas, kurios byloje T-124/13 pateikti kaip įrodymai, kad anglų, prancūzų ir vokiečių kalbos valstybių narių naudojamos kaip bendravimo kalbos COREPER, Komisija nepateikė kitų įrodymų pirma apibendrintiems teiginiams pagrįsti.

115 Nesant tokių įrodymų, negalima patvirtinti neapibrėžto ir bendro pobūdžio teiginio, jog anglų, prancūzų ir vokiečių kalbos yra „pagrindinės“ kalbos, kuriomis Sąjungos institucijose priimami sprendimai. Komisija pati pripažįsta, kad visų Europos Sąjungos Teisingumo Teismą sudarančių teismų pasitarimų kalba tradiciškai yra prancūzų. Be kita ko, visuotinai žinoma, kad Europos Parlamento nariai plenarinėse sesijose arba komitetų posėdžiuose kalba visomis oficialiosiomis kalbomis. Tas pats pasakytina ir apie valstybių narių vyriausybių atstovus, susirenkančius Taryboje.

116 Be to, net darant prielaidą, kad, kaip teigia Komisija, minėtos trys kalbos yra „bendravimo kalbos“ COREPER (nors tai, beje, ginčijo Italijos Respublika byloje T-124/13), ši aplinkybė neturi reikšmės sprendžiant bylą. Iš tiesų, iš bylos medžiagos nematyti ir Komisija neteigė, kad egzistuoja koks nors ryšys tarp COREPER veiklos ir funkcijų, kurias gali tekti vykdyti ginčijamų konkursų kandidatams, jei jie šiuos konkursus laimėtų ir būtų įdarbinti.

117 Šis vertinimas apskritai galioja bet kuriam galimam argumentui dėl vienos arba kelių kalbų vartojimo kaip „kalbų, kuriomis priimami sprendimai“ tam tikroje Sąjungos institucijoje: net darant prielaidą, kad tam tikrų institucijų nariai priimdami sprendimus vartoja tik vieną arba tik kai kurias kalbas, be papildomų paaiškinimų negalima preziumuoti, kad ką tik įdarbintas pareigūnas, kuris nemoka nė vienos iš šių kalbų, negalės iš karto atlikti tai institucijai naudingo darbo.

118 Antra, Komisija nurodo, kad anglų, prancūzų ir vokiečių kalbos yra tos trys kalbos, iš kurių jos Vertimo generalinis direktoratas verčia beveik visus dokumentus. Šiam teiginiui pagrįsti Komisija pateikia 2000–2012 m. išverstų dokumentų kalbų, iš kurių versta, ir kalbų, į kurias versta, statistiką. Pasak jos, iš jos aiškiai matyti, kad šios trys kalbos dažniausiai nurodytos dokumentų vertimo užsakymuose kaip kalbos, iš kurių prašoma išversti išorės dokumentus, skirtus naudoti viduje, ir kaip kalbos, į kurias prašoma išversti vidaus dokumentus, skirtus naudoti išorėje.

119 Pirmiausia pažymėtina, kad šių statistinių duomenų reikšmė yra ribota, nes jie susiję tik su Komisija. Iš tiesų, nėra nieko, kuo remiantis būtų galima daryti išvadą, jog kitose su ginčijamais pranešimais susijusiose institucijose situacija tokia pati.

120 Be to, reikia konstatuoti, kad Komisija klaidingai remiasi prielaida, jog statistiniai duomenys, susiję su kalba, iš kurios verčiamas dokumentas, apima tik išorės dokumentus, verčiamus naudoti viduje, ir, atvirkščiai, statistiniai duomenys, susiję su kalba, į kurią verčiami dokumentai, apima tik vidaus dokumentus, skirtus naudoti išorėje. Jos nurodyti statistiniai duomenys parodo išverstų puslapių skaičių pagal originalaus dokumento kalbą (kalba, iš kurios verčiama) arba pagal kalbą, į kurią verčiama, ir juose nenurodyta, ar tai vertimas, skirtas naudoti viduje, ar išorėje.

121 Todėl neįmanoma nustatyti, kokia dalis dokumentų, į kuriuos atsižvelgta šiuose statistiniuose duomenyse, yra vidaus ir skirti naudoti viduje arba svarbūs su ginčijamais pranešimais susijusiose srityse. Jeigu didelę dalį išverstų puslapių sudaro išorės dokumentai, statistinių duomenų apie kalbą, iš kurios buvo išversti dokumentai, reikšmė nustatant Komisijos vidaus komunikacijos kalbas yra abejotina. Be kita ko, kadangi neatskirta, kokioms tarnyboms kiekvienas vertimas skirtas, galimos šia statistika paremtos išvados apie visoje Komisijoje vartojamas kalbas nebūtinai atspindi konkrečių jos tarnybų, kurios gali būti susijusios su ginčijamų pranešimų sritimis, vidaus situaciją.

122 Bet kuriuo atveju Komisijos pateikti statistiniai duomenys negali pagrįsti jos teiginių, kuriais pakartojami ginčijamuose pranešimuose esantys teiginiai.

123 Kalbant apie statistiką, susijusią su kalba, iš kurios išversti dokumentai, pasakytina, kad nors anglų, prancūzų ir vokiečių kalbos tikrai yra atitinkamai pirmoje, antroje ir trečioje vietoje kaip kalbos, iš kurių išversti nurodyti puslapiai, skirtumas tarp šių kalbų yra didelis.

124 Pavyzdžiui, 2012 m. dokumentai anglų kalba sudarė 77,06 % išverstų dokumentų, palyginti su 5,20 % prancūzų kalba ir 2,90 % vokiečių kalba. Iš esmės analogiška situacija buvo 2011, kai 80,63 % puslapių buvo išversti iš anglų kalbos, 5,76 % –iš prancūzų ir 2,28 % – iš vokiečių kalbos. 2000–2012 m. laikotarpiu anglų kalbos dalis labai išaugo (nuo 55,08 iki 77,06 %), prancūzų kalbos dalis smarkiai sumažėjo (nuo 32,49 iki 5,20 %), vokiečių kalbos dalis taip pat sumažėjo (nuo 4,08 iki 2,90 %). Taip pat reikia konstatuoti, kad skirtumas tarp vokiečių ir italų kalbos, kuri, išskyrus 2012 m., buvo ketvirtoje vietoje, nedidelis. Jų procentinė dalis atitinkamai 2010 m. buvo 2,24 % ir 2,06 %, o 2011 m. – 2,28 % ir 1,49 %. 2012 m. ketvirtoje vietoje buvo atsidūrusios ispanų ir graikų kalbos (1,61 % išverstų puslapių, palyginti su 2,90 % iš vokiečių kalbos).

125 Kalbant apie statistiką, susijusią su kalbomis, į kurias išversti dokumentai, reikia pripažinti, kad anglų, prancūzų ir vokiečių kalbos yra atitinkamai pirmose trijose vietose, remiantis naujausiais statistiniais duomenimis (2011 m. ir 2012 m.). Vis dėlto skirtumas tarp puslapių, išverstų į šias kalbas, skaičiaus ir puslapių, išverstų į kitas kalbas, skaičiaus nėra labai didelis. Pavyzdžiui, iš 2011 m. išverstų puslapių 12,31 % buvo išversta į anglų kalbą, 7,92 % į prancūzų, 6,53 % į vokiečių, 4,27 % į italų, 4,20 % į ispanų, 4,13 % į nyderlandų, 4,09 % į portugalų ir 3,94 % į graikų, o vertimas į kitas oficialiąsias kalbas, išskyrus airių kalbą (0,61 % išverstų puslapių), kiekvienu atveju sudaro didesnę kaip 3,50 % išverstų puslapių dalį. 2012 m. puslapių, išverstų į anglų prancūzų ir vokiečių kalbas, procentinės dalys atitinkamai buvo 14,92 %, 8,25 % ir 6,47 %, palyginti su 4,40 % į italų ir 4,26 % į ispanų kalbas, o vertimas į visas kitas oficialiąsias kalbas, išskyrus airių kalbą (0,41 % išverstų puslapių), kiekvienu atveju sudarė bent 3,35 % išverstų puslapių dalį. Remiantis šia statistika, negalima daryti išvados, kad ginčijamą konkursą laimėjęs kandidatas, pakankamai gerai mokantis anglų, prancūzų arba vokiečių kalbą, gebės iš karto dirbti nuo pirmosios įdarbinimo dienos, o kandidatas, bent jau pakankamai gerai mokantis kitas dvi oficialiąsias kalbas, to negebės.

126 Tiesa, iš šių statistinių duomenų matyti, kad labai didelę dalį išverstų puslapių sudarė anglų kalba surašyti dokumentai (kalba, iš kurios verčiama). Tačiau ginčijamuose pranešimuose nereikalaujama pakankamai gerai mokėti tik anglų kalbą. Kandidatas, pakankamai gerai nemokantis šios kalbos, gali

dalyvauti šiais pranešimais paskelbtuose konkursuose, jei pakankamai gerai moka bent jau prancūzų arba vokiečių kalbą. Kaip jau minėta, kiekviena iš šių kalbų, ir kaip kalba, iš kurios verčiama, ir kaip kalba, į kurią verčiama, sudaro tik santykinai nedidelę Komisijos tarnybų verčiamų puslapių dalį. Jeigu kandidatas, kaip antrąją kalbą mokantis tik vieną iš šių dviejų kalbų, gali dalyvauti šiame konkurse, neatrodo pagrįsta jame neleisti dalyvauti potencialiems kandidatams, kurie moka kitas oficialiąsias kalbas.

127 Trečia, Komisija byloje T-124/13 nurodo, kad jos pareigūnai ir tarnautojai daugiausia kalba anglų, prancūzų ir vokiečių kalbomis. Kaip įrodymą ji pateikia lentelę iš jos pareigūnų ir tarnautojų asmeninės informacijos registravimo sistemos, kurią Komisijos Personalo generalinis direktoratas 2013 m. kovo 14 d. raštu taip pat išsiuntė Italijos Respublikai. Pasak Komisijos, iš šios lentelės matyti, kad jos pareigūnai ir tarnautojai kaip pagrindinę kalbą daugiausia nurodė prancūzų, vokiečių ir toliau anglų kalbą; dar toliau nurodytos nyderlandų ir italų kalbos.

128 Pirmiausia reikia pažymėti, kad pirma išreikštos išlygos dėl to, kad išverstų dokumentų statistika susijusi tik su Komisija, galioja ir šiai lentelei, kuri susijusi tik su Komisijos personalu.

129 Toliau, net neatsižvelgiant į minėtą aplinkybę, reikia konstatuoti, kad šioje lentelėje Komisijos pareigūnai ir tarnautojai sugrupuoti pagal pagrindinę, tai yra, aišku, gimtąją kalbą. Todėl, priešingai, nei nurodo Komisija, remiantis šia lentele negalima daryti jokios naudingos išvados apie tai, kokiomis kalbomis kalba jos pareigūnai, turint omenyje, kad Komisijos pareigūnai ir tarnautojai, be savo gimtosios kalbos, dar turi pakankamai gerai mokėti bent vieną kitą kalbą, kaip reikalaujama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 28 straipsnio f punktą (žr. šio sprendimo 87 punktą).

130 Be to, konstatuotina, kad Komisija klaidingai supranta šią lentelę, nes teigia, kad pareigūnai ir tarnautojai, kurių pagrindinė kalba yra anglų, (9,1 %) sudaro trečią pagal dydį grupę ir juos lenkia tik prancūzų (26,9 % visų pareigūnų ir tarnautojų) ir vokiečių (11,1 % visų pareigūnų ir tarnautojų) kaip pagrindinę kalbą nurodę asmenys. Iš tiesų, pareigūnai ir tarnautojai, kurių pagrindinė kalba yra anglų, užima ketvirtą vietą ir juos taip pat lenkia pareigūnai ir tarnautojai, kurių pagrindinė kalba – nyderlandų (9,2 % visų pareigūnų ir tarnautojų). Pareigūnai ir tarnautojai, kurių pagrindinė kalba yra italų (9 % visų pareigūnų ir tarnautojų), užima penktą vietą, o toliau eina pareigūnai ir tarnautojai, kurių pagrindinė kalba ispanų (6,8 %), graikų (4 % visų pareigūnų ir tarnautojų) ir lenkų (4 % visų pareigūnų ir tarnautojų).

131 Taigi šie skaičiai negali pagrįsti, net ir kalbant vien apie Komisiją, tokio reikalavimo, koks nurodytas ginčijamuose pranešimuose, kad ką tik įdarbintas pareigūnas arba tarnautojas turi pakankamai gerai mokėti anglų, prancūzų arba vokiečių kalbą. Geriausiu atveju, kai kalbama apie konkurso kandidatą, pakankamai gerai mokantį prancūzų kalbą, tai būtų kalba, kuri yra pagrindinė maždaug ketvirtadalio Komisijos pareigūnų arba tarnautojų kalba. Kalbant apie kitas dvi kalbas (anglų ir vokiečių), tai būtų vieno iš dešimties Komisijos pareigūnų ar tarnautojų pagrindinė kalba. Taigi negalima nustatyti, dėl kokių priežasčių šių kalbų žinios turi būti laikomos būtinomis ką tik įdarbintam pareigūnui arba tarnautojui, juo labiau kai nereikalaujama turėti analogiškų kitų kalbų žinių, kaip antai italų, kurios yra pareigūnų arba tarnautojų grupių, panašių į nurodytąsias, pagrindinės kalbos.

132 Komisija prie tripliko toje pačioje byloje pridėjo kitą lentelę, vaizduojančią jos pareigūnų ir tarnautojų pasiskirstymą pagal pilietybę ir antrąją kalbą. Šioje lentelėje taip pat yra eilutė, kurioje nurodytas „vidurkis“ pagal kalbą, kuris anglų kalbos atveju yra 56,4 %, prancūzų – 19,8 %, vokiečių – 5,5 %, nyderlandų – 2,2 %, italų – 2 % ir ispanų – 1,6 %; visų kitų oficialiųjų kalbų vidurkis kiekvienos kalbos atveju nesiekia 1 %. 11,5 % „vidurkis“ nurodytas skiltyje „nenurodyta“; šis vidurkis, remiantis Komisijos per posėdį pateiktais paaiškinimais, apima jos personalo narius, nenurodžiusius antrosios kalbos.

133 Vėlgi, net jeigu kalbėtume vien apie Komisiją, šioje lentelėje pateikti duomenys negali pateisinti tokio konkursų kandidatų kalbų mokėjimo reikalavimo, koks nagrinėjamas šioje byloje. Visų pirma, šioje lentelėje atsižvelgiama tik į antrąją kiekvieno pareigūno nurodytą kalbą, todėl ji nesuteikia labai

aiškaus vaizdo apie Komisijos pareigūnų ir tarnautojų kalbų žinias. Iš tiesų, norint sužinoti, kiek jų bent pakankamai gerai moka, pavyzdžiui, anglų kalbą, reikėtų atsižvelgti taip pat į tuos, kuriems anglų kalba yra pagrindinė, ir tuos, kuriems anglų kalba yra trečioji arba ketvirtoji (o ne tik antroji) kalba, nes negalima atmesti tikimybės, kad pareigūnas arba tarnautojas pakankamai gerai moka daugiau nei dvi kalbas.

134 Bet kuriuo atveju, net darant prielaidą, kad nurodytos anglų ir kiek mažesnė prancūzų kalbos procentinės dalys gali pateisinti reikalavimą, kad kandidatai, norintys eiti pareigas Komisijoje, turi pakankamai gerai mokėti bent jau vieną iš šių kalbų, šioje lentelėje pateikti duomenys negali pateisinti to, kad į kalbas, kurių žinių reikalaujama, įtraukta vokiečių kalba, kuri yra maždaug vieno iš dešimties pareigūnų pagrindinė kalba ir kurią kaip antrąją kalbą yra nurodę tik 5,5 % Komisijos pareigūnų. Be to, jeigu įtraukta vokiečių kalba, neatrodo nepagrįsta įtraukti ir italų, ispanų ar net nyderlandų kalbą, nes šių trijų kalbų procentinės dalys labai nesiskiria nuo vokiečių kalbai tenkančios procentinės dalies.

135 Iš tiesų konkurso kandidatų antrosios kalbos pasirinkimo apribojimas ribotu skaičiumi oficialiųjų kalbų negali būti laikomas objektyviai pagrįstu ir proporcingu, kai tarp šių kalbų, be kalbos, kurią mokėti pageidautina ar net būtina, yra kitų kalbų, kurios neteikia jokios konkrečios naudos. Jeigu kaip alternatyvą vienai kalbai, kurios mokėjimas naujai įdarbintam pareigūnui yra privalumas, pripažintume kitas kalbas, kurias mokėti nėra privalumas, nėra jokios priežasties nepripažinti ir visų kitų oficialiųjų kalbų.

136 Ketvirta, Komisija nurodo, kad Sąjungos valstybėse narėse anglų, prancūzų ir vokiečių kalbų yra daugiausia mokomasi kaip užsienio kalbų ir jomis daugiausia kalbama kaip užsienio kalbomis. Grįsdama savo teiginius ji pateikia Eurostato ataskaitą, paskelbtą *Statistics in Focus* Nr. 49/2010, kurioje daroma išvada, kad, pirma, anglų kalba „yra ta kalba, kurios [Europoje] daugiausia mokomasi visuose švietimo pakopose, toliau eina prancūzų, vokiečių, rusų ir (kiek mažesnė dalis) ispanų kalbos“ ir, antra, „labiausiai [Europoje] paplitusi užsienio kalba, manoma, yra anglų kalba, tada eina vokiečių, rusų, prancūzų ir ispanų kalbos“.

137 Šie statistiniai duomenys apima visus Sąjungos piliečius, ir negalima preziumuoti, kad jie teisingai atspindi Sąjungos pareigūnų kalbų žinias. Bet kuriuo atveju vienintelis dalykas, ką gali įrodyti šie statistiniai duomenys, yra tai, kad potencialių kandidatų, kuriuos neigiamai gali paveikti galimybės pasirinkti ginčijamais pranešimais paskelbtų konkursų antrąją kalbą apribojimas leidžiant rinktis tik anglų, prancūzų ar vokiečių kalbą, skaičius yra mažesnis nei tuo atveju, jeigu šis pasirinkimas būtų apribotas kitomis kalbomis. Tačiau šios aplinkybės nepakanka, kad būtų galima daryti išvadą, jog aptariamas apribojimas nėra diskriminacinis, nes galbūt nedidelis asmenų, kuriuos tai gali neigiamai paveikti, skaičius negali būti tinkamas argumentas (žr. šio sprendimo 96 punktą).

138 Šie rezultatai daugių daugiausia galėtų įrodyti aptariamo apribojimo proporcingumą, jeigu pasirodytų, kad jis atitinka tarnybos interesą. Tačiau Komisija neįrodė, kad ši sąlyga tenkinama.

139 Tai, kas išdėstyta, galioja ir kalbant apie įrodymus, kuriuos Komisija pateikė siekdama pagrįsti, kad kai konkurso kandidatų antrosios kalbos pasirinkimas nebuvo ribojamas, jie vis tiek daugiausia rinkosi anglų, prancūzų ir vokiečių kalbas. Tai, kad kandidatų, kurie negali kaip antros kalbos pasirinkti kitos kalbos, skaičius galbūt yra nedidelis, nereiškia, kad šie kandidatai nediskriminuojami.

140 Penkta, triplike byloje T-124/13 Komisija nurodo, kad Sąjungos institucijų administracijų vadovų kolegija nurodė atlikti reikiamus tyrimus, skirtus įvertinti, ar anglų, prancūzų ir vokiečių kalbas galima laikyti labiausiai paplitusiomis tarp institucijų tarnybose vartojamų kalbų. Ji priduria, kad ši kolegija konstatavo, jog yra susitarimas dėl kalbų vartojimo EPSO rengiamuose konkursuose bendrųjų gairių.

141 Komisija pateikė šios kolegijos primininko 2013 m. birželio 10 d. raštą, iš kurio matyti, kad kolegija konstatavo Sąjungos institucijų administracijų vadovų susitarimą patvirtinti kalbų vartojimo EPSO rengiamuose konkursuose bendrųjų gairių projektą, išskyrus Teisingumo Teismo atstovo išlygą – jis susilaikė. Ji taip pat pateikė su šiuo susitarimu susijusių gairių tekstą.

142 Šie dokumentai, be kita ko, vėlesni nei paskelbti ginčijami pranešimai ir pareikšti ieškiniai, negali paneigti pirma išdėstytų argumentų. Sąjungos institucijų administracijų vadovų patvirtintose gairėse neminimi jokie nauji faktiniai duomenys, palyginti su jau nagrinėtais duomenimis. Iš tiesų Komisija pati nurodo, kad duomenys, kuriuos administracijų vadovai išanalizavo, „iš esmės sutampa“ su Komisijos atsiliepimo į ieškinį priede pateiktais duomenimis. Pažymėtina, kad dėl pirma nurodytų priežasčių šie duomenys negali pagrįsti ginčijamų pranešimų motyvuose arba Komisijos rašytiniuose pareiškimuose nurodytų teiginių dėl Sąjungos institucijose vartojamų kalbų. Tai, kad Sąjungos institucijų administracijų vadovai, išskyrus Teisingumo Teismo atstovą, kuris susilaikė, priėjo prie kitokios išvados, neturi reikšmės.

143 Šešta, galiausiai Komisija teigia, kad ginčijamais pranešimais nustatytas antrosios kalbos pasirinkimo apribojimas pateisinamas egzaminų pobūdžiu. Ji konkrečiai nurodo, kad, siekiant vienodo kandidatų vertinimo ir jų bendravimo palengvinimo su kitais konkurso dalyviais ir vertinimo komisija, būtina užtikrinti, kad „vertinimo centro“ etapu šie egzaminai vyktų vartojant vieną bendravimo kalbą.

144 Atsakant į šį argumentą pakanka pažymėti, kad ginčijamų pranešimų motyvuose toks nagrinėjamo apribojimo pateisinimas nenurodytas. Pažymėtina, jog negalima būtų daryti išvados, kad ginčijamų pranešimų sukuriama diskriminacija dėl kalbos pateisinama kitais motyvais nei tie, kurie nurodyti šiuose pranešimuose. Todėl šį argumentą taip pat reikia atmesti.

145 Taigi, remiantis visais pirma nurodytais motyvais, reikia daryti išvadą, kad ginčijamuose pranešimuose nustatytas šiais pranešimais paskelbtų konkursų kandidatų antrosios kalbos pasirinkimo apribojimas leidžiant rinktis anglų, prancūzų ar vokiečių kalbą nėra nei objektyviai pagrįstas, nei proporcingas siekiamam tikslui, kuris, pasak Komisijos, yra įdarbinti iš karto gebančius dirbti pareigūnus ir tarnautojus.

146 Iš tiesų, neužtenka tokio apribojimo principo pateisinti tuo, kad didelis skaičius kalbų Reglamento Nr. 1 1 straipsnyje pripažintos kaip Sąjungos oficialiosios ir darbo kalbos, ir iš to kylančiu poreikiu kaip vidaus bendravimo kalbą arba „lingua franca“ pasirinkti mažesnį kalbų skaičių, galbūt net vieną. Reikia dar ir pagrįsti vienos arba kelių konkrečių kalbų, o ne kitų kalbų pasirinkimą.

147 Būtent to nepadarė nei EPSO, ginčijamų pranešimų rengėja, nei Komisija, atsakovė Bendrajame Teisme. Jokie Komisijos pateikti duomenys neįrodo, kad ką tik įdarbintas pareigūnas, pakankamai gerai mokantis anglų, prancūzų arba vokiečių kalbą, gebės iš karto dirbti, o kandidatas, kuris bent pakankamai gerai mokės kitas dvi oficialiąsias kalbas, to nesugebės.

148 Todėl reikia tenkinti trečiąjį ir septintąjį Italijos Respublikos byloje T-124/13 nurodytus pagrindus ir antrąjį Ispanijos Karalystės byloje T-191/13 nurodytą pagrindą ir, nesant reikalo nagrinėti likusių pagrindų, panaikinti ginčijamus pranešimus taip pat tiek, kiek jais kandidatų antrosios kalbos pasirinkimas apribojamas anglų, prancūzų ir vokiečių kalbomis.

149 Be kita ko, atsižvelgiant į šią išvadą, nereikia priimti sprendimo dėl Ispanijos Karalystės byloje T-191/13 pareikšto prieštaravimo dėl antrosios kalbos, kurią kiekvienas pranešimu EPSO/AD/248/13 paskelbto konkurso kandidatas pasirenka iš anglų, prancūzų ir vokiečių kalbų, vartojimo kai kuriuose šio konkurso paskutinio etapo egzaminuose teisėtumo.

150 Iš tiesų, išvada, kad nagrinėjamas pranešimas apie konkursą, kiek juo apribojamas kandidatų antrosios kalbos pasirinkimas, yra neteisėtas, neišvengiamai lemia ir kalbos, kurią galima vartoti kai kuriuose paskutinio konkurso etapo egzaminuose, ribojimo neteisėtumą, todėl šios bylos aplinkybėmis šio trečiojo pranešimo EPSO/AD/248/13 aspekto, kurį ginčija Ispanijos Karalystė, teisėtumo nagrinėjimas netenka dalyko.

151 Galiausiai, per teismo posėdį byloje T-124/13 išklausęs šalis, kurios šiuo klausimu prieštaravimų nepareiškė, Bendrasis Teismas mano, kad ginčijamais pranešimais paskelbtų konkursų rezultatai neginčytini (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 26 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:C:2012:752, 103 punktą ir 2013 m. spalio 16 d. Sprendimo *Italija / Komisija*, T-248/10, EU:T:2013:534, 45–51 punktus).

Dėl bylinėjimosi išlaidų

152 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, ji turi padengti savo, taip pat Italijos Respublikos byloje T-124/13 ir Ispanijos Karalystės byloje T-191/13 patirtas bylinėjimosi išlaidas pagal šių dviejų valstybių narių reikalavimus.

153 Ispanijos Karalystė, įstojusi į bylą T-124/13 šalis, padengia savo pačios įstojimo į bylą išlaidas, kaip numatyta Procedūros reglamento138 straipsnio 1 dalyje.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija)

nusprendžia:

1. Sujungti bylas T-124/13 ir T-191/13, kad būtų bendrai priimamas sprendimas.

2. Panaikinti pranešimą apie viešą konkursą EPSO/AST/125/12 dėl asistentų audito, finansų ir apskaitos bei ekonomikos ir statistikos srityse rezervo sąrašo sudarymo, pranešimą apie viešą konkursą EPSO/AST/126/12 dėl asistentų biologijos, gyvosios gamtos ir sveikatos mokslų, chemijos, fizikos ir medžiagotyros, branduolinių tyrimų, civilinės ir mechaninės inžinerijos bei elektros ir elektronikos inžinerijos srityse rezervo sąrašo sudarymo ir pranešimą apie viešą konkursą EPSO/AD/248/13 dėl administratorių (AD 6) pastatų saugumo ir statybos metodų inžinerijos srityse rezervo sąrašo sudarymo.

3. Europos Komisija padengia savo, taip pat Italijos Respublikos byloje T-124/13 ir Ispanijos Karalystės byloje T-191/13 patirtas bylinėjimosi išlaidas.

4. Ispanijos Karalystė padengia savo pačios įstojimo į bylą T-124/13 išlaidas.

Gratsias Kancheva Wetter

Paskelbta 2015 m. rugsėjo 24 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.